

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 140

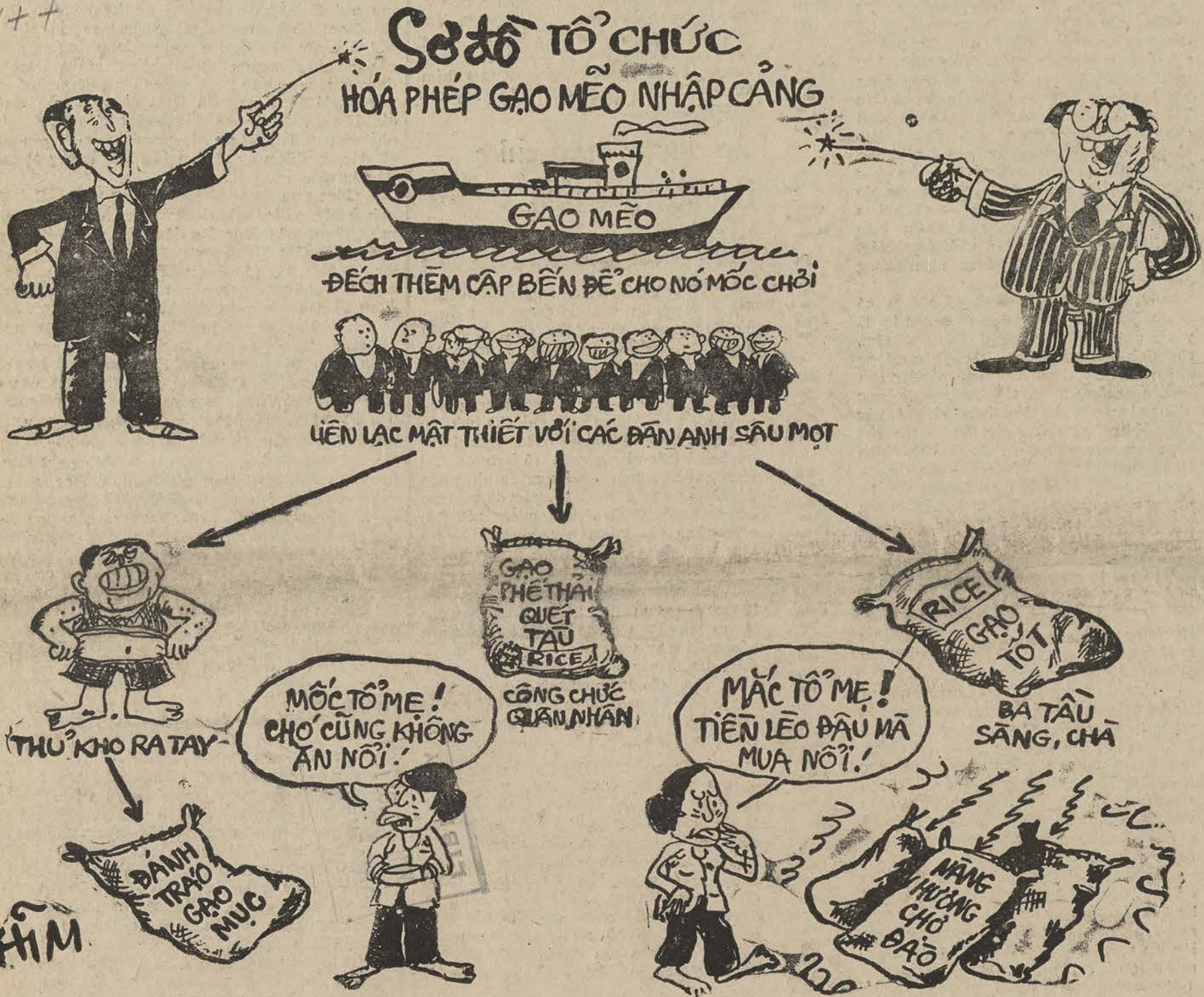
15 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 26-11

ĐẾN 2-12-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VÕ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH — Phụ bếp : KÉP ĐỘC — ÓNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C74+

NHỮNG NGƯỜI VÔ TRÁCH NHIỆM TRONG VỤ TRẦN NGỌC CHÂU

Vụ án Trần Ngọc Châu bỗng nhiên trở thành sôi nổi. Càng sôi nổi, người ta lại càng thấy rõ những khuôn mặt vô trách nhiệm của những người đáng lẽ phải có trách nhiệm giải quyết.

Không muốn kể lại từ đầu làm chi cho dài dòng, hãy cứ kể ngay cái khúc đang diễn ra của vụ án, người ta đã thấy ngay sự phủ tay của cả lập pháp, hành pháp lẫn tư pháp.

Vụ án sôi nổi trở lại từ ngày 30-10 vừa qua với phúc quyết của ban phá án Tối Cao Pháp Viện, tuyên phá, tiêu hủy không đi giao bản án Tòa Mặt Trận

ngày 5-3-70 phạt Trần Ngọc Châu 10 năm tù.

Khi bản án, cái hậu quả của lệnh truy tố đã bị phá hủy, tức là lệnh truy tố phải chịu chung số phận với bản án. Và khi bản án bị tiêu hủy, thì Trần Ngọc Châu phải được tha ngay. Nhưng vì Tối Cao Pháp Viện sợ trách nhiệm, nên đã đẩy cây sang hành pháp bằng cách thêm vào phần chính văn bản phúc quyết một khoản nói rằng vô thẩm quyền về lệnh truy tố. Lại cho ông Chánh lục sự tuyên bố rằng ông Châu muốn tiêu hủy lệnh truy tố để được ra,

thì phải kiện ở Tòa án Hành Chánh. Chính vì vậy mà TNC vẫn bị giam mặc dầu không còn án.

Khi TCPV đẩy sang, đáng lẽ hành pháp phải tỏ ra có trách nhiệm, tha ngay TNC, vì án đã tiêu hủy, nhưng hành pháp lại cũng vô trách nhiệm, đẩy cây sang Hạ Viện, yêu cầu HV cho phép truy tố TNC, trong khi vẫn giam TNC. Chưa được phép truy tố, tại sao có quyền giam người ta?

Khi hành pháp đẩy cây sang, đáng lẽ Hạ Viện phải lãnh trách

nhiệm, đem yêu cầu của Hành pháp ra thảo luận và biểu quyết, để nếu không đủ túc số, thì TNC sẽ được tha. Nhưng Hạ viện lại cũng vô trách nhiệm, đá lại cho hành pháp rằng HV đã cho phép HP truy tố qua quyết nghị 102 chữ ký rồi. Đó là lý luận củ nhậy, vì quyết nghị này đã bị TCPV cho là vi hiến thì làm gì còn giá trị.

Ừm ba la, ba ta cùng vô trách nhiệm, nên vụ án lâm thế kẹt. Và kẹt hơn hết, là trái banh TNC.

Hãy còn may mắn

Giữa cuộc sống biến loạn thường xuyên, chết và khổ đau là một cái gì rất thường như cơm gạo Mỹ, như rau muống, giá sống, trận đánh nhau như thù hằn truyền kiếp giữa học sinh hai trường trung học lớn nhất Saigon: Chu Văn An và Cao Thắng, nổ ra giữa thủ đô ta, không làm cho dư luận chấn động, chú ý tới bao nhiêu. Sự lãnh đạm ấy của dân chúng không phải có là vì cuộc đấm chém học sinh ấy không quan trọng mà nguyên do là vì — như đã nói trên đây — xã hội ta trong nhiều năm nay có quá nhiều biến loạn, những biến loạn lớn và khủng khiếp, nên vụ học sinh đấm chém nhau không được nhiều người chú ý.

Nhưng không phải vì xã hội ta có quá nhiều biến động mà ta có quyền lo là với học sinh. Những người còn lương tâm, còn tình thương yêu dân tộc, đã xúc động nhiều khi thấy học sinh hai trường lớn ấy đấm chém nhau. Có thể nói sự xúc động vì vụ này còn lớn hơn cả nỗi xúc động khi nghe tin cộng sản tàn sát tập thể đồng bào hoặc cảnh đồng bào ta chịu thiên tai bão lụt. Vì sao? Vì cộng sản ác ôn, dã man, tàn sát đồng bào ta là một việc tự nhiên. Cộng sản mà không khát máu, không giết người... mới là một việc lạ lùng. Khổ sở, thiệt hại vì thiên tai cũng vậy. Nhưng chuyện học sinh ta đấm chém nhau là một chuyện hoàn toàn khác. Học sinh dù học ở trường nào, cũng là học sinh VN, học sinh như anh em một nhà. Học sinh hai trường đấm chém nhau cũng quá đần, vô thường như anh em một nhà giết nhau vậy.

Người ta cố ý bùng bít hậu quả nhưng sự tai hại đã có: có những học sinh bị tật nguyên suốt đời sau mấy ngày xung đột trên. Bây giờ không phải là lúc chúng ta xét xem phải trái về ai, tìm xem học sinh Cao Thắng làm bậy hay học sinh Chu Văn An có lỗi. Bây giờ là lúc chúng ta nhìn vào chiều sâu của nội vụ, tìm giải pháp để ngăn chặn những vụ xung đột tương tự có thể xảy ra trong tương lai.

Đừng ai nói thanh niên học sinh ta trụy lạc. Còn lâu thanh niên học sinh ta mới hư đốn. Là thanh niên học sinh của một nước có chiến tranh kéo dài trong 20 năm, lớn lên trong một xã hội sa đọa, thối nát mọi mặt, chứng kiến cảnh hỗn loạn gây ra bởi 500.000 binh sĩ ngoại quốc và 300.000 người đàn bà làm điếm, thấy rõ bộ mặt thật bị đi của bọn đàn anh nắm chính quyền, thanh niên học sinh ta so với thanh niên học sinh của nhiều nước còn trong sạch hơn nhiều.

Lỗi không phải ở thanh niên học sinh ta mà là ở những người có trách nhiệm về thanh niên học sinh trong chính quyền. Bộ Giáo Dục được gọi một cách hợp tình, hợp cảnh, không làm ai chướng tai là Bộ Vô Giáo Dục. Những người thay phiên nhau ngồi ở cái Bộ này chỉ làm được một việc là nêu gương xấu cho học trò. Còn cái gọi là Bộ Thanh Niên mới thật là thảm hại.

Bộ Thanh Niên đã làm những gì cho thanh niên?? Những viên chức của Bộ này đã làm lo, bằng chân như vại trước vụ Cao Thắng — Chu Văn An, như vụ này xảy ra ở ngoại quốc. Một ngân khoản đáng kể chỉ cho Thanh Niên nhưng thanh niên không có một cơ sở thể dục nào cho ra hồn, những sân vận động trong đó thành — và các tình cũng vậy — đều là những bãi cỏ hoang, chó đái hoặc để dùng vào đủ thứ

Đàn anh đòi lập với nhà nước đàn em đòi lập với nhà bếp

việc trừ việc dành cho thanh niên tới tập luyện thể dục.

Thanh niên học sinh ta ngoài những giờ học ở trường, ở nhà chật chội, sẽ đến nơi nào để gặp nhau, để giải trí?? Không có nơi nào họ có thể đến được hết ngoài những phòng trà, những quán cà phê. Bạn đứng trách, đừng khinh bỉ, đừng nổi nóng khi thấy những người trẻ tuổi ngồi đây trong những phòng trà. Nếu hôm nay bạn còn trẻ tuổi như họ, chắc hẳn bạn cũng không thể làm gì khác họ.

Bộ Thanh Niên ta được trao cho một ông nào đó không có qua một thành tích nào về thanh niên. Trên Tivi trong ngày khai mạc một Vận động Hội mới đây, người ta thấy ông cầm đầu tương lai thanh niên, rường cột của dân tộc, đọc diễn văn trên giấy mà vẫn còn đọc sai, ấp úng... Với một ông cầm đầu như thế, với tình trạng bị bỏ rơi, bị quên lãng từ nhiều năm nay, cho tới nay học sinh ta chỉ mới đấm chém nhau có... hai, ba lần gì đó, kể ra hãy còn là may mắn lắm.

ẢO THUẬT GIAO CHỈ Gạo Mèo phế thải biến thành gạo năm bơ oản

Tuần này, Con Ong trình bày với bà con cả làng một màn ảo thuật đang được những tay phù thủy biểu diễn trên đất nước này. Sở dĩ Con Ong chỉ nói trình bày để bà con cả nước nghe chơi mà không nói « tố cáo với chánh phủ, Giám Sát Viện v.v... » là bởi vì — đau lòng nhưng vẫn phải nói ra — không phải chỉ CO biết vụ tráo trở này mà thôi. Nhiều người có quyền đã biết và còn biết rõ hơn cả CO nhưng vì một hoặc nhiều nguyên nhân nào đó, những người đó đã lặng im để mặc cho bọn làm xiệc làm ả. CO miễn nói đến những nguyên nhân này nhưng CO tin rằng bạn đọc CO là những người thông minh nhất thế giới đã thừa hiểu.

Trò ruợc của bọn ảo thuật hiện nay là gạo. Và gạo của nước Giao Chỉ ta bây giờ là gạo Mèo dân tộc Lạc Hồng có tới những bốn ngàn mấy trăm năm văn hiến, tức là thừa đến... mấy ngàn... hiện sống nhờ gạo Mèo. gạo Mèo được chia ra nhiều thứ, nào là gạo Mèo hạt tròn, Mèo hạt dài, Mèo số 1, Mèo số 2... Tất nhiên là gạo Mèo Năm Bơ Oản phải đắt hơn gạo Mèo Năm Bơ Then.

Gạo Mèo chờ đến Giao Chỉ thật nhiều, chật ních những kho sạn quốc gia. Và lâu lâu thiên hạ lại cho ra một số gạo mục gọi là gạo phế thải. Theo truyền thống cao đẹp của Mèo Quốc, một khi một vật gì đã bị liệt vào đồ phế thải, là được đem đi xuống sông xuống biển, được đào hố chôn đi. Nhưng ở Giao Chỉ truyền thống ấy được sửa đổi đôi chút: gạo Mèo phế thải, thay vì đem ra đổ xuống biển Đông vừa mất thì giờ vừa tốn công, người ta đem bán ra, gọi là gạo phế thải để cho heo ăn.

Đã gọi là gạo phế thải, tất nhiên là bán rất rẻ, và chỉ để cho heo ăn. Đây là lúc mà các ảo thuật gia biểu diễn: gạo phế thải được trao bằng gạo Mèo số 1. Tức là mua gạo phế thải với giá rẻ rẻ, gian thương chở gạo Mèo số 1 ra khỏi kho. Rồi những tấn gạo này được cho xuống tàu chở ra miền Trung gian thương còn bạo tay cho gạo Mèo số 1 vào máy chà lại với lá dừa, để cho gạo này biến thành gạo Nàng Hương.

Gạo phế thải bán ra rẻ mạt, và không bắt buộc phải có giá tối thiểu là bao nhiêu, nghĩa là một tạ gạo phế thải có khi chỉ bán ra với giá 100 đồng bạc. Nhưng sau những màn ảo thuật ấy, cũng tạ gạo này được bán ra cho dân với giá 7.000 đồng.

Tài liệu về vụ này ư?? Nhiều lắm, chỉ cần đưa ra đây vài chi tiết gọi là « bằng chứng số mớ » được. Một địa chỉ: kho 286 Lê Quang Liêm, Chợ Lớn. Quý danh một nhà ảo thuật: Master H. tư thất ở đường Võ Tánh, Saigon.

CO sẽ còn mô lại vụ ảo thuật gạo này.

TẠI VỊ TRÊN XƯƠNG MÁU

Phó Vương Nguyễn cao Kỳ đang cùng người yêu lý tưởng của ông chu du xứ Mỹ, và tại Mỹ ông đang được phe phản chiến đàn chào trong thế bằng những cuộc xuống đường. Nhưng cũng như ở xứ ta, những cuộc đàn chào đó đã bị các người bạn của dân trang bị dùi cui, khiêng máy, lựu đạn cay mời đi chỗ khác chơi, rồi các ký giả Mỹ cũng chỉ được đứng đàng xa mà chiêm ngưỡng. Nước Mỹ là nước đệ nhất dân chủ tự do, chẳng vậy mà các anh chị thuộc phe phản chiến sau khi xuống đường nóng quá đã cời trường tông ngồng phoi cả dùi cui, lá đa ra mà triển lãm. Một khi mà cảnh sát Mỹ ngăn cản sự hành nghề của ký giả Mỹ, thì phải chăng, đây là điềm báo trước cho giấc mộng tái đắc cử nhiệm kỳ tổng thống hai của ông Nixon đã tiêu tưng.

Cũng trong thời gian Phó Vương Giao Chỉ có mặt ở Mỹ, nhiều nghị sĩ dân biểu bỏ cầu Mỹ, đã mở những cuộc đảng đàn để đả kích Phó Vương, Nghị sĩ Bô Câu Mac Govern đã chỉ trích hung hãn, dữ dội nhất, ông Govern gọi Phó Vương của chúng ta là một nhà quân sự phiêu lưu được tại quyền nhờ ở sự đổ máu của quân đội Mỹ ở Việt Nam.

Lời chỉ trích của ông Mac Govern thật ngớ ngẩn, ấu trĩ. Phó Vương của chúng ta đã được 35 phần trăm dân chúng tín nhiệm trong kỳ bầu cử chức vụ Tổng Thống và Phó Tổng Thống năm 1967 như vậy là Phó Vương được tại quyền là con số phiếu bầu của dân chứ đâu ở nơi xương máu của người lính Mỹ đã đổ ra trên đất nước này. Ông Govern còn nói ông phó nhà ta là một người phiêu lưu quân sự thì lại càng sai bét nữa. Từ ba năm nay ngồi ở cái chức vị mà chính phó vương đã tự nhận là ngồi chơi sơn nước, trách vụ của ông chỉ thu gọn trong mấy công việc c hieu, hi, hay lo cho hai cái hội đồng văn hóa và hội đồng kinh tế, khi nào phần quá thì ông ra lấy một cái phần lực cơ 105 bay tit lên trời cao nhào lộn vài vòng rồi xuống, chứ ông có còn là một vị tướng, một nhà quân sự nữa đâu mà phiêu lưu.

Theo Hiến pháp chín nút của Giao Chỉ Cộng Hòa chỉ có Chánh Vương mới là tổng tư lệnh tối cao của quân đội, ông Mac Govern đã chẳng biết cái quái gì về Việt Nam thế mà cũng bày đặt tuyên bố những nhit, thế mà cũng đòi làm một chính khách có giá. Sao mà ông Mac Govern lại giống nhiều ông Nghị Sĩ Giao Chỉ thế. Tôi tưởng chỉ có ở Giao Chỉ mới có những người, những kẻ « thời lai đồ điều thành công đi » một bước nhảy lên làm chính khách, rồi tưởng là mình cái gì cũng biết, cái gì cũng thông kim quán cổ. Đã có những ông xuất thân làm nghề kéo cưa lừa xẻ, tức là làm nghề đồ mộc, đã nói vung lên về những sách lược những chiến thuật quốc phòng, có ông xuất thân làm nghề sửa xe máy ở vệ đường lâu năm lên làm chủ tiệm xe máy cũng đã đưa ra những kế hoạch tam niên, ngũ niên cho nền kinh tế Việt Nam, lại có ông nguyên là khổ xanh, khổ đỏ leo dân lên chức lớn trong quân đội, lại giữ giọng văn chương bác học, chuyên môn thảo luận về những vấn đề văn hóa giáo dục, cày có tiền, thuê người viết bài rồi trang trí ký tên mình ở dưới, làm như ta đây là một cây luận thuyết chính trị.

Tôi không biết trước khi làm nghị sĩ Mỹ, ông Mac Govern đã làm nghề gì, liệu ông có làm đại diện cho hãng nước ngọt coca cola như ông Nixon đương kim tổng thống Mỹ không, hay ông xuất thân là một người của « luật đồng cỏ » tức là một anh cao bồi già đi chân bò ở xứ Téch Xa, quê hương ông cựu tổng thống Johnson?

Người lính Mỹ đổ máu ở Việt Nam là đổ máu cho nền tự do của thế giới chứ không phải đổ máu cho vài cá nhân Việt Nam hay cho ông Kỳ, « một nhà phiêu lưu quân sự » như ông Govern nói, ông nói như vậy là ông đã phản bội chính nghĩa Hoa Kỳ ở Việt Nam và phản bội xương máu chiến sĩ nước ông. Nhưng ông Mac Govern là một thứ bồ cu lạ, lạ ở cái chỗ những người theo phe bồ cu Mỹ đều muốn Mỹ rút quân vô điều kiện ra khỏi VN và bán đảo Đông Dương, thì ông Mac Govern chống lại, ông không chịu cho quân Mỹ rút quân đơn phương. Thật khó mà biết cái trình độ hiểu biết chính trị của ông Mac Govern tới mức nào, khôn chẳng ra khôn, dại chẳng ra dại, cứ ngớ ngẩn ngớ ngẩn đến bực cả mình.

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Thông tin đại chúng

Nghị sĩ Vũ Văn Mẫu vừa lên tiếng đã kích thích chính sách thông tin đại chúng trước diễn đàn thượng viện. Ông cũng đã đã kích luôn cách xử trí của nhà nước với ngành báo chí Việt Nam.

Về phần thông tin đại chúng, nghị sĩ Mẫu cho rằng suốt cả một bản thông điệp dài mấy chục trang đánh máy, vấn đề thông tin đại chúng chỉ được đề cập tới vồn vẹn đúng 13 dòng. Trong 13 dòng này, tổng thống đã cho biết là chính sách thông tin đại chúng đã đạt tới kết quả mỹ mãn nhưng nghị sĩ Mẫu đã hỏi lại, sự thực có đúng như vậy không, hay chỉ là đưa ra một ảo tưởng để đánh lừa người và tự dối mình. Chính sách thông tin đại chúng của nhà nước bây giờ là gì? « Là hỏi thảo và học tập, cái phương cách đó có khác gì cái phương cách lập kiến nghị tờ chức biểu tình dưới thời đệ nhất cộng hòa đâu. » Ở dưới thời ông Diệm, phong trào học tập, nhất là học tập các bản thông điệp của tổng thống thật là rầm rộ, thời bây giờ khác hơn, nghĩa là không có sự học tập rầm rộ như thế.

Nghị sĩ Mẫu đã nói thêm, trong cuộc đấu tranh chính trị với Cộng sản, vai trò thông tin tuyên truyền thật rất quan trọng mà bộ thông tin với chính sách thông tin đại chúng đã làm được những gì, theo đài BBC, nhà nước đã mở chiến dịch phát tờ và ảnh tổng thống, 7 triệu lá tờ và 6 triệu tấm ảnh, cứ cho mỗi lá tờ, mỗi tấm ảnh là 2 tới 3 đồng, thì nhà nước trong chiến dịch này đã tốn từ 26 đến 39 triệu đồng, thật là một sự phí phạm vô ích, vì khi tổng thống cũng trong bản thông điệp nói, ta đã kiểm soát được 99,7 phần trăm dân chúng và đất đai thì cần gì phải phát tờ và ảnh như thế, số tiền trên đem giúp đồng bào, cứu trợ nạn lụt sẽ thành công về mặt chính trị hơn.

Về phần đối xử với báo chí, ông Mẫu cho rằng Hiến Pháp quy định tự do báo chí, một điều khoản trong quy chế báo chí cũng quy định không chấp nhận sự kiểm duyệt, nhưng những điều kiện hiện định, luật định trên có được tôn trọng không? Báo chí hiện nay vẫn có những khoảng bị đục trắng lớn, bộ mặt báo chí vẫn lem luốc vì chính sách kiểm duyệt trá hình của nhà nước, rồi báo chí còn bị tịch thu bừa bãi, hàng trăm vụ tịch thu báo chí còn ối đọng ở tòa án, nhà nước đã lợi dụng một điều khoản trong quy chế báo chí để tịch thu bừa bãi, nhằm đàn áp báo chí. Căn bản của chế độ dân chủ là sự đối thoại công khai trên mọi bình diện, báo chí đã không được đối thoại với nhà nước, nhà nước chỉ muốn báo chí là công cụ phổ biến những thành quả của chính quyền, nếu không mua chuộc được thì đàn áp. Đây là một sự thê thảm nhất trong lịch sử báo chí.

Nghị sĩ Đặng Văn Sung cách đây mấy ngày khi nhận định về một lời tuyên bố có ý chụm mũi báo chí là Cộng Sản, ông Sung cũng đã đưa ra những nhận định tương tự như của ông Mẫu về tình trạng báo chí và chính sách thông tin đại chúng hiện tại.

Những lời nhận định trên của hai nghị sĩ Mẫu, Sung thật xác đáng, nhà nước chưa có một chính sách thông tin, cái phương thức in tờ, in ảnh, in những loại sách bỏ túi, in sách chương rời cho đi phát cũng ở các tỉnh quận, không phải là chính sách, cứ thử đi qua các trạm thông tin quận, tỉnh xem có mấy người tới đọc các sách chương, các sách in trên, phải nhận rằng guồng máy tuyên truyền của ta yếu, cán bộ tuyên truyền đều làm việc trong tình thần

công chức, cầu an, sợ khổ, rồi bản thân tuyên truyền cũng không có, Báo chí là cái cầu nối giữa chính quyền với nhân dân, để dân hiểu được chính quyền đã, đang và sẽ làm gì cho dân cho nước, để chính quyền biết được nguyện vọng của nhân dân, thì cái cầu ấy chính quyền lúc nào cũng chỉ muốn chặt. Nhiều người đã đồng ý rằng, trước một cuộc đấu tranh chính trị cam go với CS để thu phục nhân tâm, nếu ta không có một bộ máy tuyên truyền thật tốt, có đường lối, chính sách, có cán bộ giỏi, không sợ khó sợ khổ, và cấp lãnh đạo bộ máy luôn luôn có sáng kiến, kế hoạch phù hợp với từng giai đoạn, từng nơi từng chỗ thì chúng ta sẽ nguy hiểm vô cùng. Nhân dân như một trái cây, ta chỉ là con kiến bò quanh vỏ ngoài, trong khi CS như một con sâu đục vỏ để vào nằm bên trong mà ăn rỗng trái.

Ông Kỳ từ nhân của Nixon?

Mục sư Mac Intire có vẻ cay cú Phó Vương Kỳ nhà ta lắm, ông mục sư cay vì trước đây ông đã đứng ra tổ chức cuộc diễn hành tới chiến thắng của 500 ngàn điều hầu Mỹ, ông chủ trương phải đánh xà láng với Cộng Sản Việt Nam, ông đã qua Việt Nam, ông đã mời ông Phó Vương Kỳ sang đọc diễn văn trước cuộc diễn hành này, số đi ông mục sư cay cực mời phó vương vì ông nghe đồn phó vương Giao Chỉ cũng là một con điều hầu chủ chiến, được lời mời như cời tấm lòng, phó vương nhận lời ngay, ông quyết định đi Mỹ mặc kệ những lời can ngăn của ông Ngoại Trần Bạch Tượng, mặc kệ những lời đe dọa của phe phản chiến Mỹ: « Nếu ông Kỳ qua đó họ sẽ cho ông đi tàu suốt theo cố tổng thống Kennedy của họ », ông Kỳ cũng mặc kệ cả lời yêu cầu của nhà nước Cờ Hoa đứng sang trước ngày bầu cử, họ sẽ không đón tiếp trọng thể như đón tiếp một quốc khách.

Trước ngày đi, ông phó vương đã lên tivi trần trối với đồng bào cả nước, ông nói nếu ông có mệnh hệ nào thì đó cũng chỉ là sự ngã xuống của một chiến sĩ vì tự do độc lập của quê hương, người dân nghe ông nói mà cảm động, rồi ngày ông đi, có ba ngàn tân khách Hồ Nai ra tận phi trường đưa tiễn, ôi buổi lên đường của một chính khách đi vào « vùng đất chết » cảm động làm sao, nhưng ông tới Ba Lê, trời mùa đông Ba Lê buốt giá, ông gặp ông Kit Sanh Gơ phụ tá của ông Nixon trên đường Âu du, chẳng hiểu ông phụ tá này nói năng ra sao ông búi tai nghe lời và tuyên bố không đi nữa. Ông phó đã hóa thành con điều hầu thiên. Ở bên Mỹ, nghe tin ông phó Giao Chỉ đi, mục sư cay đắng lắm, ông bay sang tận Pháp để thuyết phục nhưng sự thuyết phục không đi tới đâu, mục sư lui thủ đi về, và ngày diễn hành tới chiến thắng của mục sư chỉ vèn vèn có 8.000 người. Mục sư muốn thờ hắt ra mà chết.

Rồi cuộc bầu cử quốc hội Mỹ đã xong, bây giờ Phó vương Giao Chỉ mới sang Mỹ, ông sang để cảm ơn người Mỹ đã giúp đỡ Việt Nam, trong thời gian ở Mỹ, nhà nước Mỹ không cho ký giả được tới gần ông, được dịp trả thù đời, mục sư bên đưa ra một lời tuyên bố cay chua: « Phó Tổng Thống Kỳ là tù nhân của chính phủ Nixon nên bị ngăn cấm ngõ lời với báo chí ». Chẳng hiểu Phó Vương sẽ nghĩ sao về lời nói này của mục sư chúa Điều Hầu.

Nhưng mới đây một phát ngôn nhân của Phó Vương đã bác bỏ nguồn tin là phó tổng thống Kỳ bị chính phủ Nixon ngăn chặn không để ông ngõ lời với báo chí, phó tổng thống sẽ gặp gỡ báo chí Mỹ ở Hoa Thịnh Đốn vào đầu tuần tới, và gặp tới hai lần, lần thứ nhất ở một đài truyền hình, lần thứ hai ở câu lạc bộ Quốc Gia báo chí. Thế là mục sư Mac Intire bị phó Vương Giao Chỉ cho hớ phát nữa.

THIÊN KHÔI

Người ta nghĩ rằng mục sư sẽ có mặt trong những cuộc họp báo này, và sẽ hỏi ông Kỳ là ông Kit Sanh Gơ phụ tá chính trị của tổng thống Nixon đã nói gì với ông ở Ba Lê mà ông phải đi? Chẳng hiểu nếu bị hỏi như vậy thì ông Phó Kỳ sẽ trả lời sao. Nhưng cứ tin là ông Phó sẽ trả lời xuôi rọt, vì một người « mềm mại » như ông Kỳ đâu có chịu thua ai.

Chiến trường VN. chiến trường kỳ bí

Một vị tướng bốn sao của Mỹ, ông Leavis Walt đã vừa cho báo chí biết là chính ông và các nhà lãnh đạo Hoa Kỳ đã vô tình lạc quan về tình hình VN nhất là tình hình chiến sự.

Vô tình lạc quan, tức là lạc quan tếu, theo ông Walt người Hoa Kỳ đã không nhận định rõ được tầm mức quan trọng của cuộc chiến tranh du kích, người Hoa Kỳ chưa tìm ra những phương pháp có thể đối đầu với cuộc chiến du kích của Việt Cộng, vì thế sau 17 năm trời, Hoa Kỳ không giải quyết nổi tình trạng Đông Dương. Tướng Walt còn thú nhận, mặc dù người Mỹ đã tham dự cuộc chiến tranh thế giới lần thứ hai, và đã tham dự cuộc chiến tranh ở Nam Bắc Cao Ly, nhưng qua hai cuộc chiến tranh đó, người Mỹ vẫn không có một kinh nghiệm gì khi đặt chân lên Việt Nam để đối đầu với một cuộc chiến không quy ước này.

Tướng Walt đã từng phục vụ trên 2 năm ở chiến trường Việt Nam, ông chỉ huy một binh chủng nổi danh đánh chi nhất, binh chủng Thủy quân lục chiến, ngay những ngày đầu sang Việt Nam, ông đã bỏ đi 6 tháng để đi khắp các vùng làng mạc thôn quê để nghiên cứu tình hình, nhưng rồi vẫn không thể nào nhận định được một cách rõ ràng về tình hình cuộc chiến, tiếp đó trên một năm cầm quân, dụng độ không biết bao nhiêu trận, mà tới giờ phút về Mỹ, ông đã chân nhận rằng đến bây giờ ông vẫn còn bỡ ngỡ.

Lời nói của một vị tướng nổi danh là giới trên chắc không phải là một lời nói đùa, nhất là nói trong giai đoạn này, giai đoạn mà mọi người cũng cho là cuộc chiến đang lui dần rồi đi đến chỗ tắt hẳn. Cách đây ít lâu, nghị sĩ Phạm Văn Tâm đã cho rằng những người Mỹ và nhiều người trong guồng máy lãnh đạo Việt Nam đã không đánh giá được nổi cuộc chiến tranh đang xảy ra ở đây, cuộc chiến khi mà CS kéo lui trở lại chiến thuật du kích là một cuộc chiến tranh tri cứu, là cuộc chiến sở trường của họ, muốn đối đầu với cuộc chiến như thế, người lãnh đạo ở đây không cần phải là một ông Tướng, mà chỉ cần người lãnh đạo có ý thức chính trị, chính trị lãnh đạo sẽ giải quyết được cuộc chiến.

Nghị sĩ Vũ Văn Mẫu cũng đồng ý với nghị sĩ Phạm Văn Tâm khi ông cho rằng: Những người Mỹ nói cuộc chiến đang tàn lụi chỉ là sự tự đánh lừa mình để an ổn lương tâm khi muốn rút chân ra khỏi bãi lầy ở Việt Nam, người Mỹ cho như vậy thì được, nó có lý với người Mỹ, còn đối với những người lãnh đạo ở đây không thể quan niệm như thế được.

Nghị sĩ Tâm nhận định thêm, từ trên căn bản làm lẩn tránh mà người ta định đặt ra những chính sách thì thật nguy hiểm, còn Nghị sĩ Mẫu cho rằng những chính sách đó là chính sách đã điều. Tức là một chính sách nhắm mắt trước những hiểm nguy, vì tưởng rằng nhắm mắt không nhìn thấy sự hiểm nguy thì sự hiểm nguy sẽ không đến với mình.

Tóm lại chiến trường Việt Nam là một chiến trường kỳ bí, mỗi người nhận định một cách, mặc dù tất cả những người đó đều đã và đang tham gia cuộc chiến đó.

TIVI • RADIO • SERVICE

Sửa chữa các loại máy TIVI — RADIO — MAGNETOPHONE v.v...
Thợ lành nghề, có chuyên viên đến tận nhà điều chỉnh

PHOTOCOPIE — RONEO

— Nhận tất cả giấy tờ, tài liệu quý vị cần đánh máy hoặc quay Roneo và Photocopie điện tử
Việc làm cẩn thận, mau chóng, đẹp, giá phải chăng. Làm việc thường trực
hàng ngày kể cả ngày lễ và chúa nhật từ 07 giờ đến 22 giờ.

Xin quý vị
liên lạc ngay

Hãng Sơn Hải

Saigon — Điện thoại 23.596
Số 84c, 86, 88, Bùi Chu

C. Ty Muối Việt Nam

Công ty trách nhiệm hữu hạn vốn 9.931.000.000.VN

Thương xá Tax (lầu 11 phòng 233-234)

Số 135, Nguyễn Huệ — SAIGON

Điện tin: SOVISEL SAIGON ĐT: 24.565

G.S.V. CẢN NẪM LẤY VỤ NGŨ QUANG TƯỜNG

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẮT CÔNG PHỤ TRÁCH

DÂN BIỂU ĐỔ TIẾN HÓA TIẾT LỘ TIN ĐỘNG TRỜI:

Gạo tiếp tế cho Miền Trung lại toàn cho Việt Cộng đớp

- Nếu tin này đúng thì phải gán «chó má bội tình» cho chính quyền địa phương.
- Nếu tin trên sai, thì phải «thiên đế» anh DB này.

Từ Saigon đến Vũng Tàu TIẾNG CHUÔNG THỨ 2 VỀ VỤ NHÀ ĐẤT

VŨNG TÀU. Tuần trước C.O đã phạt 2 vụ: 1) ông đại oái Nghị gạt 300.000 của bà Vinh. 2) Cụ bà P.K.S kiện đuổi nhà 1 quả phụ từ sĩ ở đường P.Đ.P.

Nhưng nay các liên can tới cho biết vụ phạt trên là sai bét, vì «nạn nhân» đã nói không đúng sự thật. Đúng ra là thế này: Bà Vinh định mua nhà của ông Nghị, nhưng đặt cọc 3, 4 lần mới được 300 ngàn. Sau lại không trả đủ tiền, nên ông Nghị không bán nữa. Ông đã trả lại bà Vinh tiền, chỉ giữ 20 ngàn vì bà Vinh nợ ông 1 món đồ.

Còn cụ bà PKS cũng không kiện bà quả phụ, mà kiện ông Lung chiếm cứ căn nhà từ 6 năm. Nhưng không hề khi tòa cho tổng cô ông Lung, mới hay ông này đã bán nhà cho bà quả phụ. Tức là ông Lung đã gạt bà quả phụ. Vậy xin nói lại cho rõ.

SÈGHÈNH. DB Đổ tiến Hóa vừa phun ra một chuyện động trời, làm những thằng còn tí máu chống cộng té cả ra quần. Theo DB Hóa, gạo tiếp tế cho miền Trung đang được...VC đớp chực dận ta vườn phải đớp gạo chợ đen.

Chả là bà con thân nhân của những thằng V.C, hoặc bọn V.C nằm vùng hợp pháp đã vét hết gạo chợ ra khu, mà chính quyền địa phương cứ mù tịt (Xem mục Nhà Bếp).

Vấn theo DB Hóa, trong khi đó lính tráng ở 2 quận Thường Đức và Đức Đức thì lại lo ngại nếu không đủ gạo ăn trong 3 tháng thì sẽ hết xí quách để đánh lộn mí VC.

Nếu tin trên là đúng thì C.O xin... hoan hô chính quyền địa phương miền Trung. Chính quyền T.U nên gán năm này cái «chó má bội tình» cho những tên hữu trách về gạo. Ngược lại, nếu tin trên là khoét, thì nhân dân cần phải... «thiên đế» anh DB Hóa này. Vì anh đã tiếp tay cho V.C làm hoang mang dân ta.

Y. K. C. O.

Sau khi ông Tổng Trưởng Thông Tin chánh thức báo động: «có Vixi xâm nhập vào làng báo Giao Chi»; dự luận báo chí Anam chấn động ghê lắm. Người thì cho rằng chánh quyền muốn chụp mũ đối lập, kể lại báo rằng câu nói của ông T.T. là có thật một trăm phần trăm, vì không lẽ một người làm lớn như ông Tổng Trưởng lại tuyên bố không có bằng cứ hay sao.

Tuy nhiên, theo ý nghĩ của nhóm Con Ong, việc « báo động» của ông T.T.T không những là quá muộn mà còn quá thừa. Muộn, vì đúng như

câu giải đáp của ông T.T với báo VQ, ngay từ ngày cụm tinh báo A.22 của CS bị cơ quan an ninh khám phá ra, người ta đã biết rằng Vixi rất quan tâm đến nền báo chí nhà nước đã làm những việc tổn phí công quỹ không đâu; nhóm Con Ong cũng xin lạm bàn rằng vấn đề này vốn tùy thuộc vào chủ trương tuyên truyền của Bộ Thông Tin. Tuy nhiên, Anam ta vốn dĩ là một nước dân chủ và tự do; việc nhà nước vẽ cờ và hình T. Thống thì hàng năm vẫn có; còn người Dân có treo hay không lại là chuyện khác. Trừ phi nhà nước có thông cáo chính thức bắt buộc.

Khu giải trí lành mạnh hay khu Tân Bình Khang?

NHÀ BÈ.— Do sự vận động của Nghị Viên Hoàng Đình Từ. Chánh Phủ vừa cho phép thiết lập 1 khu Giải Trí Trường Thê Thao lành mạnh tại xã Tân Thuận Đông Nhà Bè (cách Cầu Tân Thuận 1 cây số ngàn) do tư nhân xuất vốn gồm quý Ông: Hoàng Đình Từ, Lý Long và Trần Minh Pháp xuất vốn xây cất. Con Ong được tin rất lấy làm một sự thêc méc không hiểu có lành mạnh thực hay chỉ là 1 xóm Bình Khang trá hình hoặc như Khu Giải Trí Trường THỊ NGHỆ nơi cờ bạc công khai với nhân hiệu bóng bầy « Giải Trí Trường lành mạnh ». Tiếng ông Nghị Từ oang oang như lệnh võ trả lời: 1 ngàn lần không, như quý ông thấy chánh phủ quá lơ là với tuổi trẻ hiện nay, không 1 tổ chức quy tụ lớp người trẻ đường cọt của Quốc Gia để có một

minh... để giết mình!

Riêng về vấn đề vẽ cờ và in hình Tổng Thống của nhà nước, mà dự luận ít lâu nay cũng từng sôi nổi, chề trách nhà nước đã làm những việc tổn phí công quỹ không đâu; nhóm Con Ong cũng xin lạm bàn rằng vấn đề này vốn tùy thuộc vào chủ trương tuyên truyền của Bộ Thông Tin. Tuy nhiên, Anam ta vốn dĩ là một nước dân chủ và tự do; việc nhà nước vẽ cờ và hình T. Thống thì hàng năm vẫn có; còn người Dân có treo hay không lại là chuyện khác. Trừ phi nhà nước có thông cáo chính thức bắt buộc.

- CÁC ÔNG GIÁM SÁT CÓ TOÀN QUYỀN ĐIỀU TRA VỤ NÀY
- BÉCH GI PHẢI SỢ THẮNG TAI TO MẶT NHỚN NÀO HẾT VÌ HIẾN PHÁP ĐÃ CHO PHÉP QUI ÔNG « MÔ ĐẾ » CẢ TỔNG THỐNG.

SÈGHÈNH.— Cho tới hôm nay, vụ Ngũ Quang Tường vườn còn giữ quán quân về cái sự sôi nổi và... thối um. Sôi nổi là vì hầu hết các báo đều xúm vào khai thác, và cả những ông chính khứa, DB, Nghị sĩ xôi thịt cũng nhảy vào tuyên bố vung vít để ăn có.

Còn thối um là vì nhiều lý do. Trước hết là bản chất của nội vụ: Nó có vẻ ngoắt ngoéo và thum thum kinh khủng. Câu chuyện thoát đầu

chỉ dính dáng tới một ông thăm phán làm xếp kiểm nã và một ông thăm phán làm điếm chỉ viên.

Sau đó, móc thêm một him vào là em bé Lê thị Lữ Vân, tổ sư buôn lậu. Ông thăm phán điếm chỉ viên vì nóng lãnh tiền thưởng, nên đi tố. Him Vân thì tố cáo để trả thù kiểm nã đã dám bắt đồ lậu do em mang ở HK về.

Kể đó, và thối nhất, là ông «bự nọ» đã công khai ra mặt bênh him Vân và mặt sát xếp xòng kiểm nã bằng một thông cáo đầy hần học, ngổ ngàng, mơ hồ. Thông cáo này được đăng tùm lum trên các báo, đọc loạn trên Tivi, la đô và phát cho các luật sư.

Những lời «kết án» của ông bự nọ đối với xếp xòng kiểm nã đều căn cứ trên cái gọi là «khẩu thiệt vô bằng» của him Vân, một kẻ phạm pháp. Thối thế là cùng. Ở đời này, kẻ bị bắt làm sao có thể vô tư đối với kẻ đi bắt.

Chính vì tự dưng ông bự lại nhảy chồm chồm ra bênh him Vân, kết án kẻ bắt em bé, mà dư luận cho rằng trong đó có một sự mờ ám bản thủ, và vì vậy mà họ không dám tin vào sự vô tư của công lý, khi mà Bộ Tư pháp làm công việc điều tra nội vụ.

Dư luận nghĩ rằng GSV cần phải điều tra vụ này. CO cũng đồng ý thế. Bởi vì kẻ đi tố cáo lại đóng vai điều tra, và xét xử thì làm sao vô tư được.

Về phía GSV, C.O nhận thấy rằng điều 88 Hiến Pháp đã cho các giám sát viên một thẩm quyền rộng rãi: Điều tra cả tư nhân lẫn công chức tòng phạm và chánh phạm; lại cho quyền «nhòm ngó» cả từ Tổng Thống trở xuống.

Ngoài ra, điều 90 HP cũng cho các giám sát viên một sự bảo vệ và quyền hạn cần thiết khi thi hành nhiệm vụ. Vừa có quyền lại vừa có bảo kê «tú rít» như vậy thì GSV còn sợ cái nỗi gì. Nội vụ càng dính đến những ông lớn GSV cũng cần điều tra. Nếu vì có ông lớn trong vụ này mà GSV bỏ qua, thì chả hóa cơ quan này được đặt ra chỉ để điều tra những vụ liên quan tới các ông... tùy phải thôi hay sao?

GIỚI THIỆU

Khấp nẻo Non Sông bưng
khởi lửa
Ai người yêu nước động
lòng chưa?

Trích trong tuyển tập TRỜI NAM KHÔI LỬA của Nhà thơ Xuân - Phong Nguyễn - Ngọc - Cầm.

Ân cần giới thiệu với độc giả yêu thơ đón võ cho bằng được kéo hồi hạn

NHẮN TIN

NGUYỄN ĐỨC NAM

gửi bài Xuân Tân Hợi gấp.
C.O.

ĐỂ CHƠI ĐỂ CHƠC

Tuần này, hai toán Khoái Đua và Mệt Rồi quá thực là... mệt rồi, đồng thời lại thấy còn nhiều toán đứng ngoài chờ rìa quá, nên tự động rủ nhau phủ lình để nhường chỗ cho những khuôn mặt mới nhào vô kiểm soát. Hai toán Teo Chim và Teo Mồm lẹ làng leo ngay lên ghế, Ban TĐ Chức không có cách nào khác hơn là chấp nhận một việc đã rồi.

Xin nhắc lại thành phần «Đố Chơi» tuần này gồm có:

- Ôn Áo
- Ngây Ngô
- Teo Chim
- Teo Mồm

Lữ Vân và Christine Kecler ?

HỎI.— Có nguồn dư luận vì người đẹp Lữ Vân với gái điếm Christine Kecler từng bắt bớ với Bộ trưởng Quốc Phòng Anh Profumo và làm đổ nhào chính phủ bảo thủ Anh. Vì như thế đúng hay sai ?

ÔN AO.— Đúng : cả hai nàng đều là người đẹp quý phái nên mới giao du thân mật với toàn những nhân vật thượng lưu của xã hội !

NGÂY NGÔ.— Sai : Christine Kecler chỉ biết có một nghề «chị em ta», còn người đẹp Lữ Vân của chúng ta dù sao cũng là nhân viên của Hãng E Rong Lộn. Và lại chính phủ ta cho đến giờ này vẫn chưa nhào vì người đẹp Lữ Vân.

TEO CHIM.— Đúng : trước sau gì Lữ Vân cũng sẽ làm «teo» mấy ông bự Giao Chỉ dính lẹo với nàng, cũng như Christine Kecler đã làm «sum» hàng lô những ông lớn Anh Cát Lị và Nga La Tư.

Bây giờ chưa «teo» không có nghĩa là sẽ không không bao giờ «teo».

TEO MỒM.— Không nên ví như thế kéo mấy ông lớn giật chết !

BAN GIÁM KHẢO.— Mỗi toán đều có lý lẽ riêng của mình, nhưng không toán nào đúng hẳn. Lời giải, đáp là : vừa đúng vừa sai, vì ban ngày một nàng tóc vàng mắt xanh, một nàng tóc đen mắt đen, nhưng ban đêm thì nhà ngói cũng như nhà gianh !

Đấu lười về Liên Hiệp

HỎI.— Những tin tức cuối cùng cho hay không một nhân vật Giao Chỉ nào sẽ dự đấu lười về Liên Hiệp. Trên võ đài chỉ vền vẹn có hai cái lười Mèo, một của ông Cựu Đại Sứ Kenneth Young một của ông giáo Richard A Falk. Đố quý vị biết cái lười nào sẽ thắng ?

ÔN AO.— Đấu lười làm chó gì cho nó tốn nước bọt, mà khó đoán thấy bà nội. Sao không thách đấu chó lửa có phải gọn hơn không ?

NGÂY NGÔ.— Đấu lười thì nhà ngoại giao làm sao bằng nhà giáo dục. Tụi tôi cũng là nhà giáo nên nhất định ủng hộ giáo sư Falk, bất kể ông ta đứng về phía nào, Liên Hiệp hay chống Liên Hiệp.

TEO CHIM.— Tụi này cũng đồng ý giáo sư Falk thắng nhưng với lý do khác : đây là một cuộc đấu «cuối», mục đích để cổ xúy Liên Hiệp, bởi vậy thế nào lão Young cũng giả bộ hết xí quách để nhường cho phe «Liên Hiệp» thắng !

TEO MỒM.— Chẳng bên nào thắng bên nào bại cả, nó sẽ cù cưa cù lẩn như chiến cuộc hiện tại.

BAN GIÁM KHẢO.— Hay! Teo Mồm không ngờ lười chẳng teo chút nào : 5 điểm !

Trái banh Trần Ngọc Châu ?

HỎI.— Trái banh «Trần ngọc Châu» cứ bị đá qua đá lại giữa Hành pháp, Lập pháp, Tư pháp, vậy chữ số phận «Cu đò» sẽ ra sao ?

ÔN AO.— Cứ là tù cho đủ ngũ niên, chứ còn

ra sao nữa ?

NGÂY NGÔ.— Đâu có được! Nước mình dân chủ pháp trị mà, bản án đã bị hủy bỏ thì phải thả con nhà người ta ra ngay mới phải phép!

TEO CHIM.— Đứng thế đấy! không thả «Cu đò» ra thì cứ còn là loạn, loạn từ nhà Hát loạn ra!

TEO MỒM.— Đừng có nóng ruột, cứ yên trí đi. Đá banh qua lại đó là đá giao hữu mà. Chậm lắm là tới trước ngày bầu cử 1971. Cu đò cũng sẽ được ra, để người ta còn kiểm ti phiếu chứ!

BAN GIÁM KHẢO.— Hi, Teo Mồm quả là xuất sắc, thêm 5 điểm nữa!

Giáo chức và «cá mập trường tư»

HỎI.— Các Giáo chức tư thực đang kêu gào thảm thiết đòi tăng lương. Quý vị thử đoán xem liệu các ông chủ trường có chịu nhượng bộ không?

ÔN AO.— Nhượng cái mồm xi. Họ cũng đang ca bài «con cá» là trường tư bị trường công ăn hiếp kia kia!

NGÂY NGÔ.— Chừng nào Đại Vương Tóc Muối Tiêu chịu nhượng cho Đại Ca Xún Răng, thì chủ trường mới chịu nhượng bộ thầy giáo.

TEO CHIM.— Không nhượng hả? Không nhượng thì các thầy giáo cứ việc đến ngay sân trường... tụt cả ra một lượt, xem các chủ trường có phát «rét» lên không nào?

TEO MỒM.— Nay, mấy bố nhà giáo cũng chỉ nên đòi sơ sơ thôi nhé! Đòi cho lắm vào, thế nào cũng được độ vài cái «mũ sấu» chụp lên đầu bầy giung!

BAN GIÁM KHẢO.— Trật hết! Thế nào các thầy Jodantre cũng thắng, không nhiều thì ít nhưng người thua sẽ không phải là các bố chủ trường, mà là các em học sinh, những kẻ sẽ bị «cá mập» lột cho không còn cái quần xà lỏn cho mà coi!

QUẠT MỒ

Hai giải pháp

Tuần rồi quý cụ trụ trì chùa Ấn Quang đã viên mãn được hai vấn đề thuộc về Phật sự vô cùng trọng. Phật sự thứ nhất là khai trừ được một «giáo gian» giữ chức quân sự quạt mo trong ban đại diện giáo hội Pleiku. Bị kết tội giáo gian vì anh quân sự này đã cả gan đứng ra tổ chức lễ giỗ anh em Nhu, Diệm, đã xung tụng anh em Nhu Diệm là anh hùng này nọ v.v...

Riêng Phật sự thứ hai quan trọng hơn, vì có tánh cách «sống mái» đối với tương lai của cả giáo hội ta: Đó là vấn đề thống nhất Ấn Quang và VN QT. Khi đề cập tới vấn đề này, sự cụ Huyền Quang thay mặt toàn thể quý cụ chùa Ấn Quang, đã kịch liệt tuyên bố: «Không thể được. Phe bên kia (VN QT) đã dùng võ lực mí lị chúng tôi rồi. Tụi tôi cương quyết từ giờ đến lúc thành chánh quả nhưэт định cóc thêm chơi chung với họ nữa...»

Nhóm Con Ong là người ngoài, thích đứng giữa, vậy xin lòng đề nghị như sau:

1) Ông Trưởng Công Cứu nên đích thân đáp E VN lên Pleiku để đón vị giáo gian kia về làm quân sự quạt mo cho «ta», kéo bỏ qua rất ưong.

2) Đã cương quyết giữ vững lập trường không chơi chung như vậy, quý cụ lãnh đạo phe AQ nên đề phòng cần mẫn để bị đối phương đột kích bất ngờ. Từ VNQT đến Ấn Quang không bao xa, vậy biện pháp tốt nhất là nên phân chia ranh giới như Đông và Tây Ba Lành, nếu cần xây hẳn một bức tường thật cao, bên trên cắm đầy mảnh thủy tinh,

kẽm gai truyền điện v.v... Bức tường này nếu thực hiện xong, có thể tạm gọi là bức tường... giáo nhục cũng được.

Bữa tiệc soàng... chung khổ

Sau nhiều ngày âm ỉ, cuộc chiến giữa các nhà mô phạm tư thực và giới chủ trường đã thực sự bùng nổ. Chung qui cũng chỉ tại con mụ Cả Đợi gây nên cả.

Theo lập luận của các đảng mô phạm vừa «vùng lên», thì từ bao năm nay giới chủ trường đã làm giàu bằng mồ hôi nước mắt của giáo chức trường tư, đã bóc lột những người «bán cháo phôi», không biết bao nhiêu mà kể. Thậm chí, một số con buôn chữ nghĩa của «cổ đạo A lịch San Đờ Rốt» lại còn chơi trò ma giáo, bắt học sinh phải tặng học phí dưới hình thức giả vờ đóng tiền nguyệt liêm...v.v... Do đó tình trạng bóc lột trên cần phải chấm dứt, giới chủ trường phải tăng lương cho các thầy các cô nhưng không được tăng học phí học sinh. Vì theo nhận xét phe mô phạm, giới chủ trường dẫu có đáp ứng đúng nguyện vọng vừa nêu cũng chẳng thiệt thòi gì hết trời, họ vẫn dư sức làm giàu như thường.

Bị xâm phạm đến vấn đề huyết mạch, dĩ nhiên giới chủ trường cũng phải có màn lại quả cho hợp đạo thánh hiền: Một đại hội «hiệu trưởng tư thực cả nước» do sự vận động của mấy anh chủ trường lớn nhất như H.Đ và N.B.T... Và quý ông hiệu trưởng đã có dịp tỏ oán rất tr là thảm thiết. Nào là trường tư đang bị trường công cạnh tranh «bất chánh»! Nào là nhiều trường đang ế vêu sắp sửa phệch mề bu tích đến nơi rồi, khổ quá vân vân và vân vân...

Cuối cùng, đề gọi là đánh dấu cho cái ngày «kề khổ» kịch liệt này, quý vị hiệu trưởng trường

tư đã hoan hỉ góp mỗi người bốn xín đặng tổ chức một bữa tiệc soàng... chung khổ mí nhau!

Bão lụt không hợp thời

Đồng bào miền Trung đang liên tiếp khổ sở vì thiên tai bão lụt. Công việc cứu trợ nạn nhân thiên tai đang là một vấn đề cấp thiết của cả nước chứ không riêng gì một mình nhà nước. Các đoàn thể, hiệp hội, tôn giáo, công chức, quân nhân, học sinh v.v... đã xắn cao tay áo để tiếp tay việc cứu trợ một cách thiết thực và cụ thể. Đặc biệt các vị dân cử trong lưỡng viện quốc hội cũng như đa số các nhà trí thức khoa bảng xưa nay vẫn vô ngược tự nhân là chính chi và chính chi của Anamta, cũng từng tuyên bố rất hùng hân là sẽ yểm trợ công việc cứu trợ đồng bào ruột thịt miền Trung hết mình. Nhưng tới nay, tình thử, mọi người đều thấy rằng đa số quý vị đó «dường như» mới chỉ yểm trợ bằng nước bọt là nhiều nhất.

Bởi vậy nhóm Con Ong cứ hit hà tiếc rề mãi cho đồng bào nạn nhân thiên tai miền Trung. Tiếc rề vì phải chỉ ông trời sớm ị ra bão lụt trước đây vài tháng, hoặc ông chịu khó nên nhện đề dành tới mùa thu sang năm hãy hoành hành, thì có đỡ khổ cho dân Trung biết mấy không. Vì trong những thời gian đó, đất nước miền đau khổ này sẽ diễn ra những phùa bầu cử rất dân chủ, dân Ngu xứ Mít đang được nâng bi kịch liệt hơn lúc nào hết. Nếu thiên tai bão lụt xảy ra vào đúng những thời gian đó, thì chắc sẽ không thiếu gì các đảng chính khừa giàu sụ chạy theo van nài lạy lức dứt lười để được bỏ tiền túi ra... lo việc cứu trợ!

Nỗi hăm hui của dân nghèo bão lụt miền Trung là ở cái chỗ cóc gặp thời vậy!

ONG LỔ

Nơi mua sắm LÝ TƯỞNG của các giới có đồng lương cố định:

Siêu Thị Nguyễn Du

ĐT : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh

SAIGON

Muốn trở thành ca sĩ

Nên theo học Nhạc lý và Luyện ca do Thu Hoài Nguyễn phụ trách.

Ghi tên buổi chiều 15g đến 17 giờ từ 15-11-70.

63 Nguyễn Văn Giai ĐAKAO Saigon

(Tiếp theo)

Lão Mu Tông coi mọi cảm động ra rít trước sự khen ngợi của bà đầm Nguyệt Hoa. Lão bèn lú lú trả lời :

— Chúng ta là những kẻ bày tôi trung thành, không những cử động mà lại còn cả ông cố mí lí bà cố nữa. Không nhắc nhở đến công ơn của bà cố thiết quả là thiết sót. Tuy nhiên tôi thiết nghĩ việc đó cũng chẳng cần kíp chi. Sang năm chúng ta sẽ tổ chức rằm rộ và vĩ đại hơn. Biết đâu, vào ngày này sang năm bà cố nội lại chẳng về họp mặt mí Đảng Ta để rồi chúa mẫu mí lí các bày tôi sẽ mở cuộc trùng phùng sau bao nhiêu năm trường xa cách.

Bà đầm Ngọc Hành cũng cảm động ra rít ! Mà thiết ra bà cảm động thật lực, chứ không có thêm giả vờ một chút nào hết. Bà nghĩ tới cái giây phút chúa mẫu hồi loan. Ôi ! Cảnh trùng phùng sau bao nhiêu năm cách biệt mí vui sướng, mí khoái tí biết là bao. Bà sẽ ôm chầm lấy chúa mẫu để rồi khóc lên rưng rức. Rồi thì sau đó bà sẽ kể tội cái bọn « khi sư diệt tổ » để trước hết sẽ đi một đường thanh lý môn hộ, những đứa nào có công mí Đảng thì sẽ được đền bù xứng đáng, còn những thằng nào con nào có tội thì a lê hấp sẽ đẩy chúng nó ra Côn Sơn cho chúng nó hưởng cái thi vị hào hùng của các nơi chuồng Cọp ngoài nó.

Bà Ngọc Hành là một thứ người giàu tương tượng ghê lắm.

Bà liếc mắt nhìn sư ông chùa Bà Banh một phát. Rồi lại ném một cái nhìn lơ lơ mơ về phía cha Thò Lồ.

Sư ông chùa Bà Banh, đầu nhọn như cái dít con heo mới bị cạo lông, trông như con « bạch bản » trong cổ mà chược, một nửa thì giống cái trán của Tô Văn, còn một nửa lại giống cái mông của cô Hằng, đào cái lưng đang trở thành đệ nhất minh tinh màn bạc An Lam nhờ cái hơi hướng của Mít Tony, thấy bà đầm Ngọc Hành nhìn mình lại cứ tưởng bở.

Sư ông xốc lại bộ quần áo màu gụ cho nó thêm vẻ chỉnh tề, rồi tiến lại phía bà đầm Ngọc Hành mà rằng :

— A di đà Phật ! Hình như lâu lắm rồi bàn tăng mới lại gặp lại nữ thí chủ ? Chùa Bà Banh mà vắng bóng nữ thí chủ thì nó sẽ biến thành chùa Bà Đanh mắt ! Chẳng hay bấy lâu nay, nữ thí chủ thường đến văn cảnh ở chùa nào ?

Bà đầm Ngọc Hành nói rêu như kẹo :

— A-di-đà-Phật ! Bạch Thượng Tọa, sách nhà Phật có dạy rằng : « Thứ nhất thì tu tại gia, thứ nhì tu chợ, thứ ba tu chùa ». Và lại, còn thiết nghĩ « Phật tại tâm », nên chỉ bấy lâu nay, con vượn tu ở nhà đấy ạ. Mỗi tháng ăn chay hai lần vào những ngày rằm và mồng một. Thôi thì tu ở nhà hay tu ở chùa, chẳng lẽ nào cũng là tu hết, xin Đức Phật ở trên tòa sen cũng xá u xá mé xá làm xá lỗi cho !

Sư ông chùa Bà Banh sau khi đã quan sát kỹ lưỡng cái thân hình ngà ngọc của bà đầm Ngọc Hành mờ mờ như ẩn như hiện ở sau cái áo dài màu lụa mỡ gà, và cái quần bằng thứ tơ nõn mồng dính như lưới nhện, tuy không này ra một tư tưởng bất lương nào, nhưng tất cả những cái đó cũng đã khiến cho nhà sư trẻ tuổi đẹp giai này có ngay một ý nghĩ : « Người ngòm như thế kia mà cũng dám nói là tu mí tinh thì lạ thật ! Có mà đi tu hú ! Tu độ hai mươi kiếp thì may ra mới thành chánh quả ».

Trong khi ấy thì bà đầm Ngọc Hành cũng có ngay một ý nghĩ chả tốt đẹp gì đối mí vị sư ông thân mến. Bà nghĩ bụng : « Không hiểu sao cái thằng cha Mu Tông lại đi chọn lựa cái chùa Bà Banh này làm nơi cầu siêu cho ông cụ. Vụ cầu hồn diễn ra ở nơi nhà thờ của cha Thò Lồ đã là một sự hổ to rồi ! Cả nước này ai mà không biết cha Thò Lồ. Cứ giả vờ

làm cảm ăn người. Bao nhiêu đất đai ở chung quanh khu vực giáo xứ, lâu dần biến thành của lão ta hết. Đã đi tu mà lại còn muốn làm địa chủ. Và cái lão sư ông kia thì trông có khác gì sư hồ mang. Mỗi tuần lão dám đi ăn thịt chó tới hai ba lần lắm ạ. Đi tu mà hút thuốc lí 555, rồi ngủ trong phòng lạnh, đi tu bìn có gắn máy lạnh và máy cát sét. Đứng là loạn ! Chưa biết chừng cái lão sư này đã có vô số con rơi con vãi trong thiên hạ ? »

Cha Thò Lồ thoát tiên thấy bà đầm Ngọc Hành nhìn mình thì tưởng đó là một con chiến ngoan ngoan của mình, dẫu rằng đang ở trong chốn chùa chiền nhưng bao giờ cũng tỏ vẻ thờ kính cha. Nhưng tới khi bà Ngọc Hành nói chuyện mí sư ông chùa Bà Banh, cha Thò Lồ mới vỡ lẽ ra rằng, bà ta đang mở một cuộc tu hành tại gia.

Nên chi, cha Thò Lồ bèn tức cái mình ghê lắm. Thâm tâm cha nghĩ rằng, cái bà đầm Ngọc Hành trông mã người béo tốt, mắt lá rậm, mình cá chằm thể kia, tại sao lại không là một con chiến mà lại là một tín đồ của đạo Phật, dưới sự chăm sóc tinh thần của một vị sư ông đẹp giai là Thượng tọa Thích Kim Tiền ?

Sau khi tự hỏi một phát như thế, cha Thò Lồ bèn tiến lại phía mấy người đang trò chuyện, rồi nở một nụ cười xã giao mà rằng :

— A di đà Phật ! tiếng tụng kinh gõ mõ của đạo hữu nghe thiết là hấp dẫn còn hay hơn cả tiếng đàn phách cùng tiếng ca của các nhà cung văn chân chính. Ông cụ ở dưới tuổi vàng chắc là thỏa lòng mát ruột lắm lắm, vì chính nhờ cái chết của mình mà hai tôn giáo của chúng ta đã càng ngày càng xích lại gần nhau hơn.

● XÌ CA RÔ

Thượng Tọa Thích Kim Tiền đâu có ngờ rằng cha Thò Lồ lại sở ngọt mình. Vị sư ông này cứ tưởng ông cha kia khen mình thiết. Vì thế cái mũi của sư ông cứ nở tướng mãi ra. Và, để tỏ ra rằng mình là một thứ người lịch sự ra rít, sư ông cũng khen lại cha Thò Lồ một câu cho đúng luật giang hồ :

— Giê su ma lạy Chúa tôi ! Đa tạ sư huynh có lòng quá khen bàn tăng. Thiết ra thì bàn tăng chỉ mong sao làm tròn được cái nhiệm vụ hoằng dương Phật pháp, khiến cho mỗi một ông sư có một cái chùa khỏi ứnh nhau cãi nhau lộn xộn, và mỗi một bà vãi thì có một ông thầy để thờ cúng, như thế là hợp mí tâm nguyện. Đạo Phật cũng như đạo Kỳ Tô, đều lấy những từ bi hi xả và bác ái làm kim chỉ nam để soi đường. Ngoài ra cả hai đạo giáo đều chủ trương diệt bỏ tham sân si. Sư huynh càng khen ngợi bao nhiêu thì bàn tăng đây lại càng cảm thấy mắc cỡ bấy nhiêu, vì nghĩ rằng, cái bồn phận của một nhà tu hành chân chính còn chưa làm tròn được, huống hồ còn nói chi đến cái vấn đề hoằng dương Phật pháp.

Cha Thò Lồ thấy sư ông chùa Bà Banh mở máy phát thanh ghê quá, có vẻ như trực tiếp tuyên truyền mình, nên bụng biểu dạ rằng : « Hà ! Hà ! Còn lâu anh mí tuyên truyền được tới ạ ! Anh có chùa của anh. Tôi có nhà thờ của tôi. Đừng có đâm bổ

vào đời tư của nhau Nữ đệ tử Ngọc Hành của anh tuy ngoan đạo thiết, nhưng so sánh mí bà Nguyệt Hoa cùng con mẹ Phó Đoan vốn là tín đồ trung kiên của tôi thì còn kém xa ! »

Và cha Thò Lồ lại tiếp tục sở xiên sư ông chùa Bà Banh :

— Thừa đạo hữu, đạo hữu có bao giờ nghĩ rằng, nền tụng kinh gõ mõ của nước nhà là một trong những nền văn hóa cổ truyền của đất nước không ?

Thượng Tọa Thích Kim Tiền giả vờ gật gù dăm ba phát để cho có thì giờ suy nghĩ rồi nhà sư đáp :

— Tại sao lại không ? bầm thừa sư huynh. Đạo Phật du nhập sang nước ta từ trước đời nhà Hậu Lý. Tới thời Lý Công Uân, vốn xuất thân là một chú tiểu, lên làm vua thì đạo Phật đã trở thành một quốc giáo. Một số lớn các vị chân tu đều được vời vào chốn triều ca để dự bàn công việc triều chính mí nhà vua. Thời Lý cũng là thời tam giáo đồng lưu. Chùa chiền mọc ra tùm lùm tá la. Mọi người thì đua nhau đi tu. Văn chương bình dân cũng như văn chương bác học thời bấy giờ đều thoát thai từ ảnh hưởng của đạo Phật.

Trong tất cả mọi cuộc đối thoại, kể nào hỏi nhiều phần lớn đều chiếm ở cái thể thượng phong vì họ luôn luôn giữ vai trò chủ động. Hóa cho nên, cha Thò Lồ khôn học máu mồm. Cha vưỡn tiếp tục tấn công nhà sư lia lịa bằng cách đưa ra những câu hỏi :

— Thừa đạo hữu, tôi không dám nghĩ rằng dưới thời Lý mà đã có sự xuất hiện của văn chương bình dân.

— A di đà Phật ! Bàn tăng cũng chẳng bao giờ dám ngạo mạn để phát ngôn rằng, những điều sư huynh vừa nói ra là sai. Tuy nhiên, theo như thiên ý của bàn tăng thì nền văn chương bình dân nhất định đã phát xuất, không những từ thời Hậu Lý mà còn có thể trước kia nữa. Một thí dụ điển hình : có một câu ca dao được truyền tụng trong dân gian nói về cái hiện tượng chú tiểu Lý Công Uân. Cứ theo truyền thuyết thì Lý Công Uân vốn là một đứa con hoang của một ông sư mí một bà vãi hay một thứ liên bà phụ nữ con gái nào đó. Bà vãi mắc cỡ quá xá, bèn nhân lúc đêm hôm lên bỏ đứa con vô sân nhà chùa. Ông sư nghe tiếng trẻ sơ sinh khóc oe oe, chạy ra, và sau đó thì bèn thông cảm ngay : biết đó là con của mình. Từ đó nhà sư nuôi đứa nhỏ. Lớn lên nó thành chú tiểu. Rồi lớn lên tí nữa, nó đi ứnh giặc, rồi làm tướng và sau đó làm vua. Cái câu ca dao í như sau :

« Con ai đem bỏ chùa này ? »

« Nam Mô di Phật, con thầy thầy nuôi ! »

Con mẹ Phó Đoan, bà Nguyệt Hoa, rồi bà đầm Ngọc Hành, trước cái sự kể sự tích vô cùng hay ho của sư ông chùa Bà Banh, bèn há hốc cả mồm ra để mà nghe. Và đều khoái tí ra rít.

Tuy nhiên cha Thò Lồ vưỡn chưa chịu thua. Không những thế, cha lại còn tức hộc máu. Vì tưởng rằng mình sẽ dẫn địch thủ vào phía chân tường, không ngờ sự việc xảy ra lại hóa ra ngược lại. Sư ông chùa Bà Banh đã thắng thế ra mặt trong cuộc tranh luận này.

Cha Thò Lồ lại hỏi :

— Xin mạn phép được hỏi thêm đạo hữu một câu nữa : « Có cái gì để chứng tỏ rằng câu ca dao ấy xuất hiện vào đời Lý ? »

(KỶ SAU TIẾP)

HÀNG KHÔNG VIỆT-NAM

phục vụ đại chúng

Đáp phi cơ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

là giúp phát triển kinh tế nước nhà

AMTRACOM

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN

Xe vận tải INTERNATIONAL 1700-1890

Máy cày MỸ, ĐỨC và PHÁP

Xe buýt từ 20 tới 60 chỗ ngồi, máy Perkins

Xe PICK-UP 2T,5 tới 4 tấn chạy dầu cặn, máy Perkins

Xin hỏi 504, Trịnh Minh Thế — Khánh Hội

Điện thoại số : 93.396 — 91.545

TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cán

Một ông Tây già về quê

Thưa rằng: Ông Tây già này tên là De Gaulle. De Gaulle đã về quê. Thời thì điện văn của các đảng quốc vương ở mọi nơi trên cõi đời này tới tấp gọi đến tán thán công đức của ông Tây già, không thiếu gì những lời ca ngợi thơm phưng phức hơn cả chó. Báo chí cũng xúm lại tán phở mát, phần lớn đều nhắc nhở tới những thành tích tở hảo của đảng Tây già.

Nghĩa tử là nghĩa tận, cho nên chẳng ai nỡ nói lên các tật xấu của một người đã buông xuôi hai tay. Những lời lẽ ca ngợi cũng là những lời lẽ xã giao trong khi tang gia bối rối. Báo chí Giao Chỉ cũng đã góp những lời lẽ bốc thơm có tính cách xã giao.

Bi giờ, ông Tây già đã mờ yên mà đẹp, cho nên giai đoạn xã giao coi như bề mặt. Thiên hạ đã bốc thơm ông Tây già hơi sẫm uất, giờ đây T.N. xin phép bốc thổi về ông Tây già một phát cho nó công bằng. Cái mẽ này cũng bắt buộc phải có hai mặt, ta hãy bóc cái mặt trái của tấm mẽ này lên nhòm một cái chơi.

Là công dân Anam nên T.N. chưa quên được cái tích ông Tây già cho quân viễn chinh sang tái chiếm xứ Đông Pháp, nâng nấc đòi tiếp tục cái sự «khai hóa» đất nước này; T.N. cũng chưa quên được cái tích ông Tây già cho mồm đòi trung lập hóa Đông Dương, trong khi quê hương của T.N. đang bị bọn giặc cò đồ xâm lăng, thì cái sự trung lập hóa mà Tây già De Gaulle cò vẽ có khác chi một sự can khéo, có tác dụng trời chân trời tay anh em Quốc Gia cho giặc Cộng đấm đá. Cho nên, cái sự bốc thổi như sau này, không phải là ý kiến của T.N. mà chỉ là sự trích dẫn...ngay tình các ý kiến của đồng bào đảng Tây già không có lại bảo rằng vì hận Tây già mà bốc thổi.

Mặt trái của tấm mẽ đẹp

De Gaulle rất khoái là một thứ «cứu tinh dân tộc» một thứ «lãnh tụ anh minh duy nhất không thể thay thế được».

Khi quân Đồng Minh quyết định đổ bộ lên Bắc Phi, Tổng Thống Roosevelt đã dấu không cho De Gaulle biết. Cho nên, lúc hay tin quân Anh Mỹ đã đặt chân lên Algérie và Maroc, nhà lãnh tụ kháng chiến chống Đức và Vichy đã phát biểu với viên Tham mưu trưởng của mình là Tướng Billotte một câu «cao đẹp» rằng: «Tôi mong bọn Vichy sẽ tổng cò chúng ra biển».

Nhưng bọn Vichy lại không chịu tổng cò quân Đồng Minh ra biển, trái lại Đốc Đốc Darlan đã thỏa hiệp với Anh Mỹ và lên nắm chính quyền. Phe De Gaulle bèn đi một đường thuyết phục Darlan thoái vị để nhường chỗ cho anh hai De Gaulle, nhưng Darlan không chịu. Thế là Darlan liền bị chú thiếu niên Bonnier de la Chapelle ám sát kền. Đành rằng Darlan đã có thời kỳ cộng tác với Đức nhưng Darlan chỉ bị hạ vào lúc đã trở cò theo Đồng Minh để quy tụ binh lực đánh lại Đức quốc xã. Một tay «Gôn lít» đã phải kết luận rằng Darlan bị hạ sát vì xù lủ là một chứng ngại vật, một người có thể cạnh tranh với De Gaulle về mục cướp chính quyền. Sau vụ ám sát 48 tiếng đồng hồ, thủ phạm bị kết án tử hình và bị mất chữ thọ tót sứt.

Sau khi Darlan đi k'vai hội với giun, Tướng Giraud lên kế vị ông Tây này được cảm

tình của Mỹ, vì vậy trên con đường dẫn đến quyền vị Giraud là một địch thủ duy nhất của De Gaulle, một địch thủ nguy hiểm. Cần phải loại Giraud ra khỏi địa vị đồng chủ tịch Ủy Ban Giải Phóng, ra khỏi quân đội, và sau cùng cần phải cho Giraud đi tầu suốt. Nhưng viên kẹo đồng lại chỉ gây thương tích cho viên Tướng già này. Tuy nhiên, thế cũng đủ làm cho Giraud rên khừ khừ trên giường bệnh, trong khi De Gaulle vung vít xuất hiện ở Ba Lê trong vinh quang.

Khi De Gaulle đã một mình nắm chính quyền, đáng bèn ban hành tót sứt một đạo Dụ phục quyền cho Bonnier de la Chapelle. Đến ngày giỗ của Bonnier de la Chapelle, đáng lại cử quan Thượng Thơ Bộ Lại, nhân danh chính phủ, tới mộ phần đặt vòng hoa tưởng niệm. Các đảng cộng sự hay bạn hữu của De Gaulle dính líu vào hai vụ Darlan và Giraud đều được phong quan tước, nhưng sau đó bèn được đổi đi xa, xa khỏi nước Pháp, để De Gaulle có thể thờ thời hân hoan.

Đây là mặt trái của vị anh hùng giải phóng nước Pháp, một vị yêng hùng chỉ ứng một mình một cỗ thành thời ngời, luôn luôn đuổi người khác xê ra để một mình ta kiu quốc.

Vị yêng hùng này lại có biệt tài nói dối.

Sau khi bị đòi phút về vườn sưa gà cho vợ hơn mười niên, vị Tây già này đã biết chộp lấy thời cơ nhân vụ lộn xộn ở Algérie, để tái xuất giang hồ. Một mặt tiếp sứ giả của Tướng Salan thì đáng khuyến khích các vị quân nhân này nên làm một mạch nhảy dù lính lên chính quốc Pháp, nhất là nên nhanh dù nhiều quanh thành phố Ba Lê, và quanh Colombey les deux Églises để bảo vệ an ninh cho cá nhân đảng. Mặt khác, khi tiếp phái đoàn chính phủ, đáng lại ngó ý muốn trở lại chính quyền bằng đường lối hợp pháp, hợp hiến, Canh xì phê chính trị thâu cáy này đã đưa đáng lên nắm chính quyền.

Các anh quân nhân tin ở lời hứa như đinh đóng cột của đáng về cái sự Algérie thuộc Pháp, đã bị đáng buột tay. Nhưng anh cấu sườn nổi loạn, bèn bị vẽ và được lôi sênh sịch ra trước ba tòa ông lớn. Các Tòa án này đều là những tòa đặc thảm nghĩa là xét xử một mạch không có chống án hay phá án gì ráo trọi. De Gaulle lại khoái ban chỉ thị buộc Tòa án phải xử theo ý của đáng.

Trong vụ xử hai tướng Challe và Zeller, đáng chỉ thị cho Chương Lý Tòa «Quân sự tối cao» phải yêu cầu tòa lên án tử hình. Vị Chương Lý Tòa này —cũng là Chương Lý Tòa Phá Án— đã áp dụng đúng nguyên tắc «ngồi bút thì nỏ lệ, nhưng lời nói thì tự do», một nguyên tắc quý báu của thẩm phán công tố, có nghĩa là khi viết thì em tuân lệnh xếp, nhưng khi buột tội trước Tòa em nói bằng miệng thì em có quyền nói vung vít, bất kể lệnh của xếp, nên đã từ chối không xin Tòa lên án tử hình. Rút cục, sau vụ án đó, nhà Chương Lý bèn về đi một đường tập sự Luật sư.

Đến vụ Salan, Tòa cũng không chịu lên án tử hình. Đáng bèn cho đòi viên Chánh Án lên Phủ, vạ hỏi xem các phụ thẩm đã biểu quyết ra sao mà nên nòng nôi ấy. Nhưng nhà Chánh án nhẹ nhàng trình rằng cái sự biểu quyết trong lúc nghị án là một sự bí mật thăm nghị mà nhà chánh án đã thề không được tiết lộ cho bất kỳ ai, lời thề ấy không phải là một lời thề cá trẻ chui ống, cho nên nhà Chánh án nhất định không hé răng. Đáng bèn mồm một quả tạc giăng nôi giận, chỉ qua ngày hôm sau, Tòa án Quân sự Tối Cao bị giải tán.

Bốc thổi ông Tây già De Gaulle thì còn nhiều mục làm cảm như sau này nữa, xin tạm ngưng ở đây. Và xin mượn lời đồng bào của đảng để thay lời kết luận:

«Công việc hữu ích nhất làm cho xứ sở là ngay từ bi giờ hãy giải trừ sự thần thánh hóa De Gaulle, một kẻ sống trên những giai thoại được tạo dựng một cách gian lận, dựa vào sự ngu tối, hèn hạ và những quyền lợi ti tiện của một số đồng người Pháp» (nhật báo Aurore)

Nhà chính khách Guy Mollet cũng nhắc tới nhắc lui nhiều lần rằng thì là: «Tướng De Gaulle là một kẻ dối trá và gian lận».

Đổi thoại với người sạch

● Lão tiên bối Nguyễn Công Huru, Biên Hòa.— Vàng, Cái Bang Ngô Công Đức có gửi một bức thư ngỏ lên cho Xếp Chúa để xin nhà nước hoặc là chấm dứt những vụ biểu tình, những khâu hiệu chữ bởi ông ta trong cái vụ ông ta để nghị giải pháp Huê Bình 4 điểm cốp pi của Nguyễn Thị Bình, hoặc là đưa ông ta ra Hạ Viện để các Cái Bang khác mần thịt ông ta như đã từng mần thịt Trần Ngọc Châu. Lá thư ngỏ i, rất có ít báo đáng vì sợ bóng sợ vía. Chỉ có báo Tin Sáng của Ngô Công Đức là đăng nguyên văn mà thôi. Cái chuyện nhà nước có dám chơi xả láng mí Ngô Công Đức hay không thì cho tới giờ phút này Con Ong chưa biết. Nhưng riêng cho tới giờ phút này thì Ngô Công Đức vươn tấn công nhà nước như thường. Và chơi một cách ra rít, như cái bài «Lý Luận Chó Sói». Đó thiệt là một sự đáp lễ rất hay ho để trả lời về cái vụ trước kia có người biểu Dân Biểu là Chó.

● Cô Nguyễn thị Hằng, Bà Rịa.— Chèng đóc ơi! Cô đọc cái loạt bài Pê-Đê đăng trên báo Hòa Bình mà làm chi để đến nỗi phải thối mồm vì cái từ ngữ i. Nguyên hai chữ Pê-Đê vốn là do tiếng Tây Pédéraste mà ra. Và Pédéraste là để chỉ những thằng đàn ông mắc cái bệnh đồng tính luyến ái. Thật ra thì cái đám nhân loại Pê Đê ở nước ta hiếm lắm. Trước kia người ta chỉ thấy ở Saigon có cái thằng Tây lai tên là Jano. Nhưng nó ngòm củ ti rồi. Phóng sự Pê Đê phần lớn là bịa. Phỏng theo những chuyện ở bên Tây và một số thì rút tia ở trong cuốn Tokyo by night. Làm thân con gái chó có năm đọc những loại chuyện bậy bạ i.

● Ông Trần Hải Bằng, đường Phan Bội Châu, Qui Nhơn.— Xin cảm ơn ông về cái vụ ông đã gửi cho Con Ong những tài liệu quý giá về những sự lem nhem ở hai trường sư phạm và kỹ thuật Qui Nhơn. Tuy nhiên, tài liệu ông gửi về muộn quá. Đã có một số nhật báo khai thác nát bét ra rồi.

● Ô. Lê văn Ban, Bình Định.— Con Ong không hiểu ông có họ hàng hàng học gì mí ông Cái Bang Lê văn Diện không? Nhất định là không? Vì nếu có họ thì hẳn là ông đã đứng về phía ông Diện để bênh vực ông ta. Trước đây Con Ong chỉ nói sơ qua về cái vụ ông Diện tố tướng Hai, sau đó bị tướng Hai thách thức lại. Và ông Diện tịt ngắc.

Vụ này quả là có nhiều sự rắc rối tơ tình ghê lắm. Cứ theo như sự điều tra của mấy báo hàng ngày thì Cái Bang Lê văn Diện thuộc đơn vị Bình Định có rất nhiều mối liên hệ mí Ty CSQM Bình Định. Ông ta có một số đàn em thân tín làm việc tại Ty và nắm giữ những vai trò then chốt như Trưởng phòng, Trưởng Ban, rồi Trưởng Chi. Những tay ma cà rớt này lại đi bảo trợ các ổ chứa điểm, các ổ cò bịch, và bờ lơ lung tung xoe.

Nội vụ thẩu tới tai nhà nước Saigon. Thế là tướng Hai bèn ra lệnh thanh lý môn hộ. Và các tay đàn em của Cái Bang Lê văn Diện đi vô con đường đi đoong. Sau đó Cái Bang Diện mới tức mình tố chơi để lấy tiền g.

● Trả lời chung những thư từ của các độc giả hỏi về số Xuân đặc biệt của Con Ong.— Để tiện việc thu xếp bài vở, xin bạn đọc gửi bài về càng sớm chừng nào càng tốt chừng ấy. Xin nhớ ghi tên thật cùng địa chỉ ở dưới cuối bài để tòa soạn gửi trả tiền nhuận bút bằng ngân phiếu, nếu ở xa.

Lớp Vô Tuyến Điện và Télévision

Mỗi đầu và giữa tháng, đều có khai giảng các lớp sáng, chiều, tối

- Lớp Ráp sửa Radio Đèn và Transistor. Mãn khóa 2 tháng, biết rành 5 loại máy thâu thanh.
- Lớp Đặc Biệt TRANSISTOR cho các bạn mãn khóa Sơ Cấp ráp và sửa trên mạch điện in.
- Lớp TRƯỜNG XƯỞNG ĐIỆN TỬ ráp sửa AMPLI-HIFI, TRANSISTOR, sửa chữa các loại máy thuthanh CASSETTE, và dự bị Télévision.
- Lớp SỬA TÉLÉVISION cho các bạn mãn khóa Trường Xưởng, và thực hành thâu trên TV hiệu, tập sửa chữa TV theo hiện tượng lộ trên khung máy và sử dụng các máy điện tử tối tân như: Marker-Sweep Generator, Oscilloscope, Pattern Generator, Volt kế điện tử... Ở xa học Hàm Thụ với dụng cụ đầy đủ.

Trường Vô Tuyến Điện và Vô Tuyến Truyền Hình **TẤN PHÁT** 50 Đl Nguyễn Huệ SAIGON

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

Ulgastrin

HẾT ĐAU BAOTỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: Trị ung loét bao tử, ợ chua, đau lối bao tử.

ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.

ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn. Thơm ngon dễ uống Bán tại các nhà thuốc Tây.

Fernandez Ngô T. Hiếu
và ngày 1-11-63

Từ trước đến nay, Con Ông rất ít khi bốc thơm ai, mà ngay dù bốc thơm đi chăng nữa thì cái sự bốc thơm cũng hóa ra thói ỉn. Tuy nhiên, cái ngày hôm nay đây, Con Ông cảm thấy cần phải bốc thơm bố trẻ Fernandez một phát, nhất là sau khi đọc mấy bài của Fernandez viết về ngày 1-11-63 đăng trên báo của cha Trần Du, và ký tên Ngô Trọng Hiếu hẳn hoi, để chứng tỏ rằng mình là một thứ người đi không đòi họ, ngồi không đòi tên, xứng đáng để nhìn mặt quần hùng trên chốn giang hồ.

Viết về ngày 1-11-63, ngày mà nhà nước đã suy tôn lên là ngày Quốc Khánh, toàn dân phải treo cờ ăn mừng ra rít, và nếu không có cái cuộc chiến tranh bố mẹ này thì người ta lại có quyền đốt pháo nữa, thế mà Fernandez dám hạ bút viết rằng đó là một ngày phân loạn, và những người cầm đầu cuộc đảo chính thì bị Fernandez gán cho là những kẻ tạo phản đã đang tâm hạ sát lãnh tụ.

Viết lách như thế được ghê lắm! Công khai chửi 1 phát vào đúng giữa mặt chế độ, không khác gì như người ta nhò một cục đờm ho lao vào một bức họa lập thể mà người ta cóc hiểu được ý nghĩa.

Cái hỏi ra ứng cử Thượng viện, Fernandez cũng đã từng công khai chửi bởi nhiều củ bằng cách biểu rằng chế độ này chỉ đáng xách dép cho chế độ Ngô Đình Diệm.

Fernandez lại còn can đảm hơn nữa: Ông ta chả cần dấu diếm cái gốc gác xã hội của mình. Nhiều thằng khốn lìn khi ăn nên làm ra thì dấu cái gốc tích của mình như mèo dấu cứt. Bố đi báo báo, mẹ đi bán bar. Đến lúc ra làm dân biểu thì luôn luôn toang toang cái mồm những là bố tôi ngày xưa làm quan lớn trong triều, còn mẹ tôi thì là Công tử tôn nữ. Nhưng Fernandez nói thẳng ngay mí quần chúng rằng: « Tôi là đứa con hoang. Đếch biết bố là ai. Phải lấy đại họ Ngô là họ mẹ! »

Trong số những nhân vật của nhà Ngô còn sống sót đến bây giờ, sau khi đã vào tù ra khám, người ta phải công nhận rằng, ít ra thì Fernandez cũng là một con người hào hùng, và có khí phách. Ăn nói đâu ra đấy, lại thông minh, lại có trí nhớ dai giống như Vy Tiểu Bảo trong Lộc Đình Kỳ.

Tuy nhiên, nếu người ta nêu một câu hỏi như thế này mí lị Fernandez thì chắc Fernandez sẽ tịt ngắc:

— Nếu ông Ngô đình Diệm còn sống đến bây giờ và nếu ông Ngô Trọng Hiếu viết một hai bài báo để nói về ông Báo Đại, và bốc thơm ngài ngự đám ba phát thì liệu rằng, nhà nước Ngô đình Diệm có để yên cho ông Hiếu không? Hay là tổng cổ ông vô cái nhà pha. Hay là đưa ông đi an trí ở trong chuồng cọp Côn Sơn, hoặc nhốt vào cái nhà hầm 42 ở trong sở thú?

Sức mấy!

Có phải thế không, hở mông sừ Fernandez?

Nghe cho cùng thì cái sự phê hưng, hưng phê ở trên cõi đời này chẳng qua cũng là do luật thừa trừ của Thượng đế. Ông Diệm truat ngôi ông Báo Đại thì sau đó lại có người hạ bệ ông Diệm. Ông tổ của nhà Ngô vốn là Mạc Đăng Dung đấy, ông Fernandez có biết không?

Đại hài kịch tại nhà hát Tây (tiếp theo và hết)

Nguyên cáo lại hướng về phía cụ chủ tịch mà rằng:

— Như vậy là nhất định bắt tôi phải chứng tỏ?

Cụ chủ tịch ngồi ngẩn tò te ra giấy lát. Bởi lẽ cụ không biết nên giải quyết cách nào cho phải. Từ trước đến nay, vốn dĩ cụ chỉ ngồi đó làm một thứ bù nhìn giữ đũa. Cụ lại mắc phải cái bệnh độn khấu nữa. Đốp hít bựa thì như rồng cuốn, nhưng khi phát ngôn thì lại ngậm hột thì hơn ai hết, dù chỉ là để bốc thơm hay bốc thúi.

Cụ bèn vấn kế hai ông ngồi cạnh. Trước hết cụ rí tai hỏi ông đốc tờ:

— Quan đốc nghĩ sao? Ta có nên để cho nguyên cáo chứng tỏ cái sự chim bị teo hay chim còn nguyên vẹn không? Tôi chỉ sợ rằng, phó trương nó ra nhờ cái đồng

hồ của nguyên cáo nó chỉ đúng phúc 12 giờ thì kỳ ghê lắm.

Nhưng ông đốc tờ lại là một thứ người văn minh ghê gớm. Hàng ngày, ông vườn thường giao thiệp luôn luôn mí lị các giống sinh vật như chim cò và rùa ba ba, nên ông coi đó là một chuyện rất thường tình. Chả có chi là kỳ cục.

Câu nói đầu lưỡi của ông đốc mí lị các thân chủ, dù là đàn ông hay đàn bà, đều bắt đầu bằng một câu:

— Cởi quần áo ra và nằm lên giường cho tôi xem!

Hoặc giả là:

— Há mồm và thè lưỡi ra!

Ông lại có thói quen hay nói một cách văn tất. Nên chi ông bèn đáp:

— Thì biểu ông cởi ra!

Nhưng cụ chủ tịch vườn còn thắc mắc ra rít. Cụ lại hỏi ông Phó nữa ngồi ở bên tay trái. Ông Phó này cũng là một tay văn minh đàng dề, đã từng tiểu ngao giang hồ sang các xứ Bắc Âu để nghiên cứu về văn đề tình dục. Ông đã từng thấy các cửa quí của liền ông cũng như liền bà được chụp hình, phóng đại to to mẹ in trên bia báo y như là ở nước ta họ in hình các cô đào hát hay đào cải lương hoặc đào si la na. Rồi liền ông liền bà ăn nằm mí nhau, họ cũng chụp hình đăng báo. Có sao đâu.

Vậy thì cái sự làm cái lễ tục quần áo có ăn nhằm gì. Không những thế, nó lại còn là một cơ hội để ướn tan những dư luận nhỏ nheng ở trong quần chúng. Đó là một cách chứng tỏ hùng hồn nhất, ghê gớm nhất và anh hùng ra rít nhất.

Thế là ông Phó này bèn gạt gù nhìn cụ chủ tịch mà rằng:

— Tôi thấy không có gì trở ngại trong việc để cho nguyên cáo được chứng tỏ rằng, nguyên cáo bị vu oan giá họa. Ngoài ra, nếu ai còn thắc mắc, tôi xin đề nghị lên cụ chủ tịch một biện pháp như thế này: vợ hoặc con gái những anh nào thắc mắc, có quyền được đi theo nguyên cáo đi hi họ in một hai tuần tại bất cứ một nơi nào. Tiền phí tồn sẽ do nhà Hát Tây của chúng ta đài thọ hết. Như vậy, không còn ai dám thắc mắc nữa.

Cụ chủ tịch thấy thế hãi quá vội vàng xua tay:

— Không có tôi! Xin nhớ rằng không có tôi trong cái đám người thắc mắc í. Xin quí vị nhớ cho rằng, trên đầu tôi có hai thứ tóc rồi. Tôi không có đại gì mà đi làm đầy tớ không công nuôi con thiên hạ. Đưa nào thắc mắc thì để cho vợ con nó đi theo ông í. Tôi xin thề trước Đức Chúa và Đức Phật tôi không có thắc mắc chi hết. Nguyên cáo đích thật là không có teo một li ông cụ nào cả.

Nhưng nguyên cáo thấy thế được lại càng làm già:

— Tôi long trọng kêu gọi lương tâm của các quí vị và nhất là cụ chủ tịch, hãy để cho tôi được chứng tỏ.

Cụ chủ tịch gạt phắt:

— Tôi long trọng đề nghị chúng ta nên di huê vi quí. Khỏi cần chứng tỏ.

Toàn thể cử tọa trong nhà Hát Tây nhao nhao cả lên. Một phe thì nhất quyết bắt nguyên cáo phải chứng tỏ, còn một phe thì kêu là khỏi cần. Không khí sồn sồn như vỡ chợ.

Cụ chủ tịch rung chuông để tuyên bố giải tán.

Màn từ từ hạ.

Và cái mù liền bà đứng lổ sau tấm cánh gà, tục gọi là Trần Dạ Xoa thì tỏ vẻ thất vọng và tiu ngùi ra mặt; cứ nuốt nước rãi ừng ực.

Bố... Cáo

(thay rao vật 1 kỳ)

Tục ngữ có câu "đi mí bụt mặc áo cà sa, đi mí ma mặc áo giấy". Thời buổi này là thời buổi nhiều nhương. Bọn ma đầu gian thương tham những mọc lên như nấm. Đối với bọn này, mang lời thánh hiền mà giảng thì cũng như nước đổ lá môn. Lấy văn chương chữ nghĩa tử tế mà khuyên răn chúng chẳng khác nào gậy đàn bên tai trâu.

Hình như trời sinh ra lỗ nhĩ của chúng hơi... đặc. Lời lẽ tử tế nhẹ nhàng không thể lọt vào tai chúng được.

Chính vì thế mà phong trào viết lách nham nhò cần phải bành trướng để đối phó với bọn ma đầu. Đánh một người đàn bà đẹp thì dùng cánh noa, nhưng đánh chó thì phải dùng gậy chọc... cứt; đó là lẽ dĩ nhiên.

Nhưng nếu nền văn chương nham nhò mà rời rạc không có tổ chức thì cũng rất khó đối phó mí bọn ma đầu.

Bởi vậy, một số những thằng viết lách nham nhò gồm có Sóc Mấy, Lô Răng, Kiều Phong, Muối Độc, Dê Húc Càn, Tú Kêu, Bút Thép, Kép Độc v.v... đang vận động thành lập một nhóm tạm lấy tên là

"Tập đoàn thợ viết nham nhò". Trên nguyên tắc, nhóm này sẽ sinh hoạt bí mật một cách công khai; nghĩa là đếch có xin phép nhà nước, nhưng hoạt động chính ỉn giữa thanh thiên bạch nhật và trên giấy trắng mực đen.

Nhóm ra đời nhằm mục đích "thể thiên hành đạo", và "vi dân mà nham nhò". Bởi vì không phải là một chính đảng, nên nhóm không có mục đích xoi thịt. Trong nhóm cũng không có thằng nào là Dân Biểu, Nghị Sĩ nên chắc chắn sẽ không bao giờ có chuyện chửi nhau, bôi caca vào mặt nhau, và đá móc nhau để tranh ghế. Và lại các "nhóm viên" đều thích đứng hơn là ngồi, nên không cần ghế.

Trên phương diện tôn giáo, "TĐTVNN" bao gồm đủ mọi thứ đạo: từ đạo Phật, đạo Thiên Chúa, Tin Lành, Cao Đài, Hòa Hảo, Bà Hai cho tới các đạo Bà... Bà, Bà Tư. Ngoài ra nhóm còn thờ chung một đạo chính, đó là "Dân Tộc Giáo", Do đó cũng không có vấn đề kỳ thị tôn giáo.

Lập trường của nhóm là quyền lợi quốc gia dân tộc. Thế đứng của nhóm không ở trên, không ở dưới, cũng chẳng ở giữa, chẳng ở trung tâm, không bên phải, không bên trái, không ở trước hay ở sau.

Nhóm đứng theo thể... dạng hàng.

Vì đứng ở thế đặc biệt, nên nhóm đối lập với cả Hành pháp, Lập pháp, Tư pháp và... phi pháp.

Ngay từ bây giờ, "TĐTVNN" đã chuẩn bị sẵn sàng mở những mặt trận lớn.

Đối với tất cả những kẻ nào, những hành vi nào đụng chạm tới quyền lợi của quốc gia dân tộc, "TĐTVNN" sẽ chơi đến cùng, và sẵn sàng chiến đấu đến giọt... mực cuối cùng.

Hiện nay ở miền Trung đau khổ của chúng ta có nạn lụt. Nhiều đoàn thể hội hè đang rầm rộ tổ chức cứu trợ. Trên nguyên tắc mọi người dân đều có bổn phận đóng góp theo khả năng. Các công thương kỹ nghệ gia đã bắt đầu đóng góp.

Riêng quí ông DBNS và quí ngài tai to mặt nhớn trong chính phủ thì chưa rục rịch gì cả. Chỉ mới thấy các ông hô thiên hạ đóng góp hoặc móc tiền của nhà nước ra cứu trợ, theo kiểu của người phúc ta.

Nghe nói sáng chúa nhật 29-11, NĐKGVN cùng với Lê Thu và Khánh Ly sẽ tổ chức 1 đại hội ca nhạc tại rạp Rex để lấy tiền cứu trợ miền Trung. Và để tạo cơ hội cho quí ông ở Lập pháp cũng như Hành pháp, Tư pháp có dịp móc tiền túi ra đóng góp cứu trợ, ban tổ chức sẽ bán vé danh dự cho quí ông, chứ không mời các ông đó nghe phước thiện.

"TĐTVNN" đã sẵn sàng ghi danh những ông lớn trốn đóng góp, và mỗi "nhóm viên" sẽ viết một bài "ca tụng công đức" những ông keo kiệt dâng trên 40 tờ báo thủ đồ.

CON ONG NHẬN XÉT VỀ VỤ « 1 CÁI LÁ ĐA VÀ BA ÔNG LỚN »

Từ vài tuần nay, dư luận vô cùng sôi nổi về vụ rắc rối tại quan thuế.

Nội vụ bùng nổ từ khi có tin chánh thức, ông Ngô Quang Tường, Phó Tổng Giám Đốc Quan Thuế đặc trách kiểm nã toàn quốc bị cách chức trả về Bộ Tư Pháp.

Theo ông Ngô quang Tường, thì ông đã bị Tổng Nha Quan Thuế tổng đạt công văn số 1663-P.TH.T.IPC.2141 M ngày 30-10-70 của Thủ Tướng Chánh Phủ về việc ông bị thay thế trong vụ Phó Tổng giám đốc Quan Thuế đặc trách kiểm nã toàn quốc và giao hoàn về Bộ Tư Pháp.

Như vậy, ông Tường đã bị Thủ Tướng cách chức, chứ không phải Tổng Trưởng Tài Chánh, và cũng không phải Tổng trưởng Tư Pháp đòi về.

Vấn theo ông Tường, thì công văn của Thủ Tướng cách chức ông đã « không viện dẫn lý do » nên ông có cảm tưởng ông bị thi hành kỷ luật. Theo ông Tường, sau khi liên lạc với các cơ quan nội bộ thuộc Bộ Tài Chánh, ông được biết 1 dư luận cho rằng ông bị cách chức là do hậu quả của hai việc

1— Bị cô Lê thị Lữ Vân tố cáo là bệnh vực cho Tư Kai trong vụ 5 va ly bạc xuất cảng lậu sang Hồng Kông.

2— Xét bắt, làm khó dễ cô Lê thị Lữ Vân tại phi cảng TNS ngày 3-8-1970.

Do những sự việc trên, mới có dư luận rằng ông Ngô Quang Tường là nạn nhân của tham nhũng một vụ « Hà Thúc Nhơn thứ nhì ». và dư luận đã rất ồn ào rằng sở dĩ ông Tường bị nạn như vậy, vì cô Lữ Vân là « bạn gái » của một ông lớn, dư luận ám chỉ là ông Tổng Trưởng Tư Pháp Lê Văn Thu. Chính vì thế, nên mặc dầu cô Lữ Vân không bị truy tố, được trả lại tất cả các đồ nữ trang bị bắt, và hình như đã được xin lỗi, nhưng ông Tường vẫn bị trừng phạt. Thành ra, ông Tường chỉ là nạn nhân của một vụ « mó lá đa ».

Đến đây, ông Tổng Trưởng Tư Pháp nhập cuộc bằng một lời giải thích rất dài, được phổ biến nhiều lần trên tivi và radio. Theo nội dung lời giải thích này, ông Tường đã bị ông Tổng Trưởng Tư Pháp buộc khá nhiều tội.

1— Tội thứ nhất là trong thời gian ông Tường đặc trách kiểm nã, nhiều vụ buôn lậu tiền đã xảy ra, như vụ 5 va ly bạc bắt được ở Hồng Kông ngày 30-6-69, và vụ 4 va ly bạc bắt được ở TSN ngày 11-4-1970.

2— Ông Tường đã che chở cho Tư Kai, thủ phạm vụ 5 va ly bạc kể trên.

3— Ông Tường làm khó dễ cô LTLV, một nhân chứng được mời từ Hồng Kông về làm nhân chứng trong vụ 5 va ly bạc, nghĩa là, « ông khi muốn che chở

cho trùm buôn lậu, thì lại làm khó nhân chứng. Mặc dầu nhân chứng có lợi dụng mang hàng lậu, nhưng điều đó không quan trọng.

4— Che chở cho chánh phạm Ân Kiều trong vụ công ty Ismcet buôn lậu.

Vì cái lẽ trên, ông Tường bị cách chức để tiện việc điều tra.

Nhận xét về từng « tội » kể trên, người ta thấy như sau :

1— Về vụ 5 va ly bạc bị bắt tại Hồng Kông, mà chánh phạm là Tư Kai, ông Tổng Trưởng Tư Pháp nói rằng ngày 20-6-70, trong khi lấy lời khai nhân chứng (Cô LT Lữ Vân) tại sở kiểm nã, ông Tường đã tố đầu bệnh vực Tư Kai. Cho nên, ông Tổng Trưởng Tư Pháp kết tội ông Tường có liên hệ đến vụ 5 va ly bạc.

Trong khi đó, ông Tường nói rằng « Tôi đến nhận chức Phó T.G.Đ. Đặc Trách Kiểm Nã toàn quốc tại Tổng Nha quan thuế ngày 25-4-1969, vụ 5 va ly bạc xuất cảng gian lận sang HongKong bị quan thuế Hong Kong phát giác 30-6-1969. Tổng nha quan thuế nói chung và sở kiểm nã quan thuế nói riêng hoàn toàn không hay chi về việc này ».

Quan điểm của cả ông Tổng Trưởng Tư Pháp và ông Tường trong vụ này đều đáng chỉ trích.

Ông Tổng Trưởng đã căn cứ vào lời tố cáo của cô Lữ Vân để kết tội ông Tường. Hơn ai hết, đáng lẽ ông Tổng Trưởng Tư Pháp nên biết rằng sau khi cô Lữ Vân bị ông Tường làm khó dễ, mới tố cáo ông bệnh Tư Kai, lời tố cáo của một người có sẵn thành kiến không nên vội vã dùng để buộc tội.

Đáng khác, vụ 5 va ly bạc bị bắt ở Hồng Kông xảy ra sau khi ông Tường đã nhậm chức. Nhiệm vụ của cơ quan kiểm nã là phải xét bắt hàng lậu. Hành lý của tất cả mọi hành khách (kể cả dân biểu Nghị Sĩ) đều bị khám xét lúc đi và đến TSN, thế mà nhân viên của ông Tường đã để cô Gafner mang tới 5 va ly bạc ra khỏi TSN tới Hồng Kông, thì ông phải có trách nhiệm, dù có cố ý che chở hay không, chứ không thể nói hoàn toàn không biết gì. Đặc trách kiểm nã mà để xổng một vụ lớn như vậy, đâu có được.

2— Ông Tổng Trưởng Tư Pháp cho rằng ông Tường đã cố ý che chở cho Tư Kai, muốn đánh lạc hướng và làm nản lòng những người muốn phanh phui vụ 5 va ly bạc. Như đã nói trên, nội vụ còn đang điều tra, ông Tường vừa mới bị ngưng chức để điều tra. Chưa có một kết quả chắc chắn, ông Tổng Trưởng Tư Pháp không nên buộc tội quá sớm như vậy, mất hết cả thái độ vô tư cần phải có của một người đứng

NOC ĐỘC

GÃI SĨ

đầu ngành Tư Pháp.

Nếu ông Tường có thông đồng với Tư Kai thật, điều này chỉ có thể biết chắc sau khi điều tra cẩn thận.

3— Ông Tổng Trưởng Tư Pháp kết tội ông Tường đã cố ý làm khó cô Lữ Vân một nhân chứng trong vụ 5 va ly bạc của Tư Kai. Như thế là cố ý làm trở ngại vụ điều tra Tư Kai, che chở cho Tư Kai.

Về vụ này trong tờ trình Tổng Trưởng Tài Chánh, ông Tường nói rằng ông không cố ý làm khó cô Lữ Vân. Theo ông Tường: « ngày 13-8-1970, hồi 18 giờ, trong cuộc khám xét thường các hành khách đáp phi cơ từ Hồng Kông qua Saigon, nhân viên quan thuế Phần sở kiểm nã TSN có tìm gặp trong hành lý của cô Lê thị Lữ Vân một số tài liệu và nữ trang có tính cách thương mại... »

« Chi tiết nội vụ được trần thuật rõ ràng trong biên bản số 1095-KN lập ngày 24-8-70 bởi sở kiểm nã toàn quốc để kháng cô Lê thị Lữ Vân và nhiều người liên hệ. Trị giá tang vật là 5.073.049 đồng VN. »

Còn việc làm khó cô LV có phải là chủ đích bệnh vực Tư Kai như lời buộc tội của ông Tổng Trưởng Tư Pháp không, là điều không thể quyết đoán được. Rất tiếc ông Tổng Tư Pháp chỉ mới suy luận sự liên hệ việc nọ với việc kia, rồi hấp tấp buộc tội.

Về số tang vật bắt được của cô Lữ Vân mà ông Tường nói rằng trị giá tới năm triệu bảy mươi ba ngàn không trăm bốn mươi chín đồng (5.073.049đ VN).

Quả thật trong biên bản số 1095-KN ngày 24-8-70 có ghi trị giá tang vật bắt được của cô LV là 5.073.049đ. Nhưng điều này phải nói rõ một chút nếu không, dư luận có thể hiểu lầm.

Số tiền trên không phải là trị giá thực số tang vật bắt được của cô LV. Mà phần lớn, chỉ là những con số ngoại tệ được ghi trong những lá thư gửi đi gửi lại giữa cô LV và thân nhân. Ví dụ trong một thư cô LV viết cho thân nhân ghi rằng người nhận thư còn nợ cô 1000 Mỹ kim, Tính ra tiền VN, trị giá bức thư này đã lên tới 118.000đ VN. Ví dụ

khác, tài liệu 46 là một giấy báo của ngân hàng Hồng Kông đã trích trong trương mục của cô LV số tiền 36.540 đơn HK, thế là trị giá của giấy báo trên trong biên bản đã lên tới hàng triệu bạc VN. Cứ kiểu này mà tính theo hối xuất song hành, thì tang vật bắt được của cô LV sẽ không phải là trên năm triệu nữa, mà lên hàng chục triệu. Còn về trị giá các hàng hóa do cô LV mang theo, đã tính cả tiền thuế đáng lẽ phải đóng rồi. Ví dụ, trị giá số nữ trang cô LV mang theo chỉ có 166.694đ VN, cộng thêm với « thuế ăn lậu » (đáng lẽ phải đóng) lên tới 1.583.593đ. Thế là số nữ trang này đã được ghi trong biên bản trị giá tới 1.750.287đ. Do sự tính toán như trên mà tang vật bắt được của cô LV mới lên tới trên 5 triệu.

Tuy nhiên, mặc dầu sự thật như trên, cô LV cũng không nên cậy thân cây thế phách lối với ông Tường. Và nhất là ông Tổng Trưởng Tư Pháp không nên bệnh cô LV một cách quá lộ liễu vụng về. Một ông Tổng Trưởng, bắt chấp cả lẽ phải, sự trầm tĩnh và địa vị của mình để bệnh một nàng con gái rắc rối vào một vụ với quan thuế, là đại. Thay vì công bố một lời giải thích dài thòng, thiết tưởng ông Tư Pháp nên có mấy lời giải thích vắn tắt, cũng đã quá đủ.

4— Còn về vụ Ismael, rõ ràng có sự không đồng ý về phía Bộ Tư Pháp.

Ông phó Chương lý Trần Văn Thuận làm điều chỉ viên

cho ô. Tường để lãnh thưởng. Khi có sự tranh chấp giữa ông Tường và ông Phó chương lý, mà Bộ Tư Pháp lại để cho ông Thuận thụ lý nội vụ, là điều vô lý. Ông Thuận vừa là nhân chứng, vừa là nguyên cáo, lại vừa là quan tòa, đâu có được ?

5— Nhận xét cuối cùng của Con Ong trong vụ này, là cả Tổng Trưởng Tư Pháp lẫn ông Tường đều có lỗi với báo chí. Ông Tổng Thu đã ám chỉ báo chí bị bọn buôn lậu quốc tế mua chuộc để thổi phồng sự thật.

Trong khi ông Tường nói rằng một số báo « với luận điệu sai lạc sự thật » đã gán tiếng xấu cho cơ quan ông trong vụ làm khó cô LV. Ở một chỗ khác trong tờ trình ông Tổng Tài Chánh, ông Tường nói cô LV đã « thuê báo chí đả kích và xuyên tạc một cách sai sự thật và đầy ác ý để trả thù ông. »

Cô Lữ Vân sức mảy mà thuê báo chí. Ông Tường chẳng nên coi thường báo chí như vậy.

Tóm lại, chắc là vụ này còn nhiều bí ẩn bên trong. Để giải quyết, chỉ có cách Viện Giám Sát hãy danh lấy quyền điều tra nội vụ.

Và để tiện việc điều tra, tốt nhất, những người có liên hệ đến nội vụ, như quý ông Lê Văn Thu, Ngô Quang Tường, Trần Văn Thuận... nên từ chức. Kể cả cô Lữ Vân, Viện Giám Sát cũng nên yêu cầu E Rông lộn tạm chấm dứt nhiệm vụ của cô tại HK, để cô ở Saigon cho dễ điều tra.

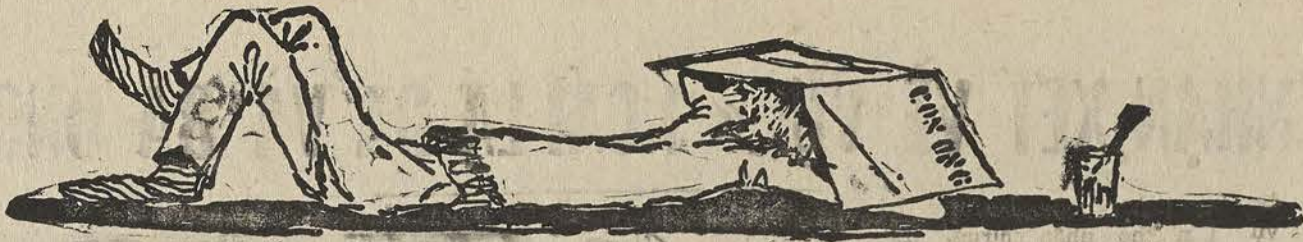
GÃI HÃNG

CÁC ÔNG BÀ DÂN BIỂU ĐANG VẼ MẶT LÀM TƯỜNG

SÈ GHÈNH : Hậu trường Nhà Hát Tây từ lúc có cái tin chính phủ của Tổng Thống Thiệu sẽ cải tổ nội các vào cuối năm 70 những Ông Tron, Dân trịnh trọng khác thường. Vị nào vị ấy tìm bắt ký giả Nghị trường cứ toang cả lên. Mẹ kiếp, làm những anh phóng viên nhà báo sợ thấy mẹ cứ tưởng như anh DB Lùn teo chim đã vận động được các bạn đồng viện mở chiến dịch « thiến đẽ » nhà báo.

Kỳ thực cái tin mà chính

phủ của Tổng Thống Thiệu sẽ cải tổ vào dịp cuối năm làm mấy anh DB bàng hoàng. Các DB Độc Lập trong phút chốc không còn Độc Lập được đã phát ngôn có vẻ hân học tức tối « lại tin đối lập được chia chác các ghế trong chính phủ kỳ này ». Một vài « Cựu Dân Biểu » thân chính quyền cứ làm như là « biết hết » nói năng nặc nui nâng bi Hành pháp « có cái tổ nội các trong kỳ này nhất định nội các mới của Tổng Thống Thiệu sẽ mạnh?

Cả kẻ dè nông

Đấu lý và tái oanh tạc

Bạn là điều hâu hay bồ câu?... Nhưng điều hâu hay bồ câu là cái mẹ gì?... Chúng tôi, sống trên đất nước này từ ngày xưa, chưa bao giờ gây chiến với ai. Chỉ chiến đấu để mà sống. Khi đứa trẻ con chưa bước được những bước đi một mình, cần phải có người nắm tay dẫn dắt. Chúng tôi còn yếu lắm, nên nhờ tới những bàn tay của các bạn.

Các bạn đã tới đây, với nhiều thiện chí. Rất đông nhân lực và tài lực. Bàn tay của các bạn dắt chúng tôi đi, không phải là từng bước một, mà là những bước nhảy dài. Bước nhảy đầu, chúng tôi vấp ngã, nhưng gượng đứng dậy. Rồi chúng tôi cũng đứng vững, đứng thẳng bằng hai chân, như tất cả mọi con người đứng trên mặt đất.

Đất nước tôi, chiến tranh đã nhiều năm nay rồi. Những viên đạn bắn tới từ trước mặt, sau lưng. Đứng thẳng người lên là trúng đạn. Ở đây, chỉ có loài cỏ mới đứng thẳng lên được. Chúng tôi muốn vươn lên cao hơn loài cây cỏ. Muốn được như vậy, chúng tôi phải làm sao cho những viên đạn không có hướng nào bay tới, để chúng tôi được la lớn lên tiếng nói của chúng tôi, những kẻ hiện diện, đã từ lâu, không phải là những thứ "hữu danh vô thực".

Vì thế mà chúng tôi chiến đấu...

Các bạn tới đây, chiến đấu cùng với chúng tôi. Chiến trường của các bạn, của chúng tôi, không phân biệt. Có nhiều khi cùng chung một chiến trường. Đây là Khe Sanh, nơi mà con người nằm và ngồi trong hầm trú ẩn, cái thời gian ấy nhiều hơn là thời gian con người đứng trên mặt đất. Rồi thì biển cỏ Tết Mậu Thân, súng nổ quanh mình, với những vụ tàn sát tập thể. Chúng ta đã cùng nhau bảo vệ thành phố, chiếm lại từng căn nhà, từng khúc đường, từng cao ốc.

"Kẻ thù của chúng ta không phải là Người..."

Người nước tôi, đã làm một bài thơ, viết trong lúc chúng nó tràn vào thành phố. Bài thơ thật nhiều chất bi phẫn, hùng tráng. Chúng ta chỉ chiến đấu, chúng ta không giết người. Con người phải sống chung với con người, vậy giết người đi, thì chúng ta biết sống với ai?...

Các bạn đã coi chúng tôi là những người lớn, không cần phải cầm tay dắt đi nữa rồi. Các bạn đã buông thả đôi tay, mà vẫn thấy chúng tôi nhảy những bước dài, leo lên được những con đường dốc. Từ ngày có chương trình Việt Nam hóa chiến tranh, chúng tôi đã quên đi mặc cảm nhược tiểu. Hãy chiến đấu để bảo vệ lấy quê hương của mình! Con chim phải bay bằng đôi cánh của nó. Rất khó khăn để cất cánh bay lên, nhưng khi đã tung mình được lên trời cao thì bay xa vạn dặm. Chúng tôi muốn bay thật cao và thật xa bằng đôi cánh của mình. Các bạn đã trao lại cho chúng tôi nhiều trách nhiệm. Chúng tôi đã nhận, hãnh diện mà nhận, vì nghĩ rằng, các bạn giúp như thế cũng là quá đủ rồi.

Chúng tôi chỉ cần tài lực. Còn máu của các bạn, xin hãy tiết kiệm, vì đã có máu của chúng tôi.

Chúng tôi đã sẵn sàng tri ân các bạn, nếu không có cuộc đấu lý của hai anh hồn xược. Với xã hội của các bạn, hai anh này

cũng được kể như những kẻ trí thức. Kenneth Young làm tới chức Thượng Nghị Sĩ, một chức vụ dân cử, dù sao chẳng nữa thì cũng là đại diện cho một số người. Richard Falk là một giáo sư. Đã là một giáo sư, thì cũng phải có đám bầy đàn học trò, cũng là một người hướng dẫn tinh thần cho đám người còn trẻ. Hai kẻ ấy, đã đưa nhau lên một Đài Truyền Hình, đấu lý với nhau về đề tài "Mỹ có nên chấp thuận một chính phủ Liên Hiệp ở Saigon".

Riêng cái đề tài đấu lý, đã có một sự vô lý.

Ta không muốn nói nhiều về sự quàng cáo của cái Đài Truyền Hình khốn nạn, chỉ muốn có đông khán giả bằng những cách bá đạo. Vì đó là quyền của họ. Khi làm thương mại, cái gì có lợi, thì họ không ngần ngại gì mà không làm, dù có thể đảo mã tở của họ lên mang bán. Nhưng các bạn có biết rằng như thế, các bạn đã làm buồn lòng chúng tôi nhiều lắm hay không?...

Chúng tôi cũng biết các bạn đã lập quốc bằng bạo lực. Nói đến văn hiến, các bạn chỉ có được vài trăm năm. Nhờ súng đạn mà tạo thành một quốc gia. Những giải thưởng văn chương quốc tế, người ta có phát cho các bạn, cũng chỉ vì các bạn « mạnh về gạo, bạo về tiền... » Không phải vì văn chương thuần túy. Tượng trưng của nước các bạn là những chú cao bồi, phi ngựa, bắn súng tung búng, dẫn dắt từng đàn bò vượt qua đồng khô cỏ cháy.

Như vậy, lý luận của các bạn, chỉ là những lý luận của những kẻ... coi bô.

Từ lâu rồi, các bạn đã xâm phạm đến chủ quyền của chúng tôi hơi kỹ. Đất của chúng tôi, các bạn rào rào kẽm gai ngăn lối, cấm chúng tôi đi qua. Nhà cao, cửa rộng, các bạn chiếm đoạt. Đến cả vợ con chúng tôi, các bạn cũng không tha. Nhưng chúng tôi sẵn sàng tha thứ. Khi người ta coi nhau là bạn, thì cần phải chịu đựng nhau, dù đó là những trái tính, những ngang ngược. Chỉ cần xin lại một điều, các bạn hãy coi chúng tôi bình đẳng.

Vì chỉ coi nhau ngang hàng, mới có thể là bạn với nhau...

Các bạn không coi chúng tôi ngang hàng. Cuộc đấu lý của hai tên điên khùng ấy, là một chứng cứ. « Mỹ có nên chấp thuận một chính phủ Liên Hiệp ở Saigon? » Không có gì hỗn xược bằng cái đầu đề của cuộc đấu lý. Nước chúng tôi là nước Việt Nam. Chính phủ của chúng tôi, không phải là chính phủ Saigon. Hai tên đó, đầu sao cũng là trí thức, như vậy kiến thức về địa dư của hai đứa, không đến nỗi kém. Nước chúng tôi đâu chỉ phải chỉ gồm có Saigon, để cho chúng nó gọi là chính phủ Saigon?... Họ cố tình thu hẹp đất nước chúng tôi lại, hay chính vì họ ngu dốt? Nếu vì họ ngu dốt thì đừng bày đặt chuyện đấu lý cho xong.

Nhưng vụ đó đã xảy ra... Trong tuần này, chương trình truyền hình của cái đài PBS ấy, bắt đầu. Không hiểu rằng khi chương trình kết thúc, bên nào sẽ thắng? Nên có một Chính Phủ Liên Hiệp thắng, hay là không liên hiệp thắng?... Mà dù cho bên nào thắng, hai cái tên điên khùng ấy có thay đổi được chút nào tình thế ở đây không?...

Riêng tôi, tôi tin rằng không!...

Hai kẻ đó, đã « loè », đã bịp thiên hạ

bằng cách lôi kéo các bạn vào cuộc đấu lý bi đai đó. Cái gì mà có nhân dân Hoa Kỳ làm trọng tài?... Nếu bây giờ, chúng tôi cũng tổ chức một cuộc đấu lý tương tự như vậy, các bạn nghĩ sao?... Đề tài sẽ là "Nixon có xứng đáng làm Đại đế của nước Cờ Huế hay không?... Nhân dân xứ Giao Chi cũng làm trọng tài. Chắc rằng các bạn sẽ la ó, phản đối, và coi đó là một hành động vô lễ và phạm thượng.

Vì có bao giờ các bạn coi chúng tôi ngang hàng như những người bạn.

Mấy ngày nay, người dân nước chúng tôi đang xôn xao lên vì vụ tái oanh tạc miền Bắc. Các bạn đã trở lại đây chẳng?... Các bạn cũng đồng ý kiến với chúng tôi là muốn có hòa bình, phải giải quyết chiến tranh trước đã?... Tôi muốn tin như thế, nhưng làm sao vẫn có một thái độ nghi ngờ.

Còn nhớ trong phiên họp hòa đàm tuần trước, các bạn đã trách lủ khốn nạn đó, không tôn trọng một thỏa ước ngừng là ngưng oanh tạc, nhưng vẫn được phép cho phi cơ thám thính trên vùng trời miền Bắc. Lủ chúng nó đã bắn hạ một phi cơ RF 4 Phantom, trong một phi vụ tuần sát. Lủ chúng nó đã trả lời vào mặt các bạn là không có một thỏa ước ngừng nào hết. Hề có tàu bay, bay trên trời của chúng nó là chúng nó bắn.

Thấy các bạn và chúng nó, không thỏa ước ngừng gì với nhau, chúng tôi đã mừng...

Nhưng có lẽ vì muốn chứng tỏ rằng có thỏa ước ngừng, các bạn quyết định tái oanh tạc. Công việc không làm liên tục, mà chỉ vồn vện có ba chục giờ. Lúc bấy giờ, lủ chúng nó nói lại là các bạn đã vi phạm thỏa ước ngừng về sự ngưng oanh tạc.

À, thì ra vẫn có thỏa ước ngừng giữa các bạn và chúng nó. Con mừng của chúng tôi tan biến, như đám mây trên nền trời kia, bất chợt gặp cơn gió mạnh. Ấy thế là chúng tôi lại buồn...

Không hiểu rằng từ giờ cho tới khi chúng tôi có được sự hòa bình, còn xảy ra những chuyện buồn gì nữa hay không. Khi chưa làm Tổng Thống nước Cờ Huế, Nixon đã tuyên bố rằng, làm bạn với các bạn sẽ chịu thiệt thòi nhiều lắm, thà làm kẻ thù còn sướng hơn nhiều. Lời nói ấy, bây giờ càng nghĩ mới càng thấy cái đau thấm thía.

Tùy các bạn quyết định. Nếu các bạn muốn chúng tôi thành kẻ thù, việc ấy dễ lắm. Chỉ cần một lời ra lệnh của Đại Vương nước tôi. Nhưng chúng tôi không muốn, tới nay các bạn đi ngủ, sáng mai thức dậy đã có lệnh xuống tàu...

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Cóc sọ

Cuộc tranh đấu đòi tăng lương của giáo chức tư thực cho đến nay vẫn chưa đâu vào đâu cả. Các chủ trường vẫn cứ tình bơ thờ thối trước sự đòi hỏi đáng nên cứu xét và thỏa mãn, của những người bán cháo phôi làm giàu cho « chủ tiệm phần trắng băng đen ». Ngoài ra một số ông chủ trường còn làm áp lực với giáo chức bằng cách dọa bán « tiệm » để cho các giáo chức tư thực đói dài và sáng mắt ra. Cái đòn này kẻ ra cũng rất hay, nhưng cũng dở ẹt. Người ta có thể tin rằng với đầu óc thương mại của các chủ tiệm học, các ông có thể biến cái cửa Khổng sơn Trinh thành nhà sấm, thành phòng tắm hơi tầm quát. Nhưng trước kia cơ ; chứ hiện nay Mèo nó đang nhấp nhòm rút từng khúc, từng khúc, thì sức mấy các ông chủ tiệm học lại dại dốt biến trường học thành nhà sấm. Thêm nữa dù Mèo nó có còn ở lại, thì cũng chưa chắc cái nghề mở nhà sấm đã hốt bạc nhiều hơn nghề mở tiệm học. Cứ nhìn những ngôi trường đồ sộ cỡ như Nguyễn Bá Tông, Hưng Đạo thì đủ thấy rõ cái ăn khứa của nghề buôn bán chữ nghĩa.

Bởi vậy cho nên dù mấy ông... gian thương chữ nghĩa, có dọa mảy đi chẳng nữa, giới giáo chức tư thực cũng vẫn cóc sọ và cứ tiếp tục tranh đấu. Bọn C.O nguyên sẽ yểm trợ anh em bán cháo phôi để tranh đấu đến thắng lợi cuối cùng.

Loan tin láo

Trong buổi phát hình vào hồi 22 giờ ngày 22-11, ông Ti Vi Anamta đã loan tin rằng báo Patsy vào Đà Nẵng đêm nay do chiều qua có mưa. Trong khi đó qua nguồn tin do báo chí phổ biến thì báo Patsy tan từ sáng 22-11 và từ 8 giờ sáng 22-11 trời trở nắng ráo tại Trung phần, ngoại trừ tỉnh Quảng Trị.

Qua hai nguồn tin chửi bớ nhau kia, người dân cóc biết cái nào đúng, cái nào sai. Bèn hoang mang. Rất may sau đó một chuyên viên về thời tiết tại Nha Khí Tượng đã lên tiếng cho biết là ông Ti Vi Anamta đã loan tin sai lầm về trận bão Patsy. Cũng theo chuyên viên trên, ông Ti Vi đã vác bản tin cũ ra « xào » lại, nên mới xảy ra tình trạng đáng tiếc trên. Theo bọn C.O đây là một phát mớ mó nghề nghiệp của ông Ti-Vi Anamta. Ông Ti-Vi vì quen... nhắc lại nhiều lần những cuộc thăm viếng, kính lý của các ông, các bà nhơn để lấy điểm, nên vừa rồi mới bị cái thói quen làm cho hổ. Tuy nhiên dù ông Ti-Vi Anamta có hổ, có gây hoang mang dân chúng, cũng cóc có sao. Chứ bọn nhà báo vô phúc mà... gây hoang mang dư luận thì bỏ bớ.

Bạn Mèo ta nên đọc tin này

Mới đây tại Gia Định, vợ chồng một Mèo kiều đã bị dân chúng Anamta cho ăn đòn hội chợ, suýt « về quê », nếu không nhờ các Bạn Dân ta can thiệp kịp thời. Nguyên do chỉ vì vợ chồng Mèo kiều trên lái ô tô đụng phải một cô gái cưỡi xe Honda PC 50. Không biết vì mãi cãi nhau, không biết rằng mình đã gây tai nạn, hay là vì « giận cá chém thớt » vợ chồng Mèo kiều trên vẫn lái xe chạy phom phom, mặc dù cái còng xe ô tô của vợ chồng Mèo kiều đã kéo theo chiếc xe PC. 50 tới 200 thước. Những người đi đường trông thấy, bắt mắt liền phóng xe đuổi theo chặn lại và tấn cho một trận địch đáng như đã kể trên.

Bọn C.O trước đây đã từng lên tiếng cảnh cáo những anh Mèo lái xe cầu thả giết người rằng hãy coi chừng. Dân VN rất hiếu khách cũng như giỏi chịu đựng, nhưng hãy coi chừng sự phẫn nộ của họ khi sự chịu đựng đã quá mức. Các anh bạn Mèo đánh có thêm nghe lời dạy dỗ của bọn C.O nên mới xảy ra có sự trên. Phải chăng dân Mèo tổ tiên chỉ quen cưỡi ngựa bắn súng, đánh đấm, chứ đêch có chú ý đến việc giáo dục con cháu sau này. Bởi vậy những lời dạy dỗ cá không ăn muối cá won... mà bọn C.O đã ưu ái nhắc đi nhắc lại vẫn cứ không lọt vào tai những anh Mèo vô giáo dục vì... nó lạ tai quá.

Ông tranh thủ huê đâu ?

Sau vụ Mèo bắt chọt tài oanh tạc Bắc Việt, mấy ông « tranh thủ huê bình » cũng như mấy thầy Ân Quang đã tấp nập lên án Mèo vung vít. Người thì chửi Mèo đã man và đòi tống cổ Mèo ra khỏi Anamta. Người thì lên án Mèo đã làm cản trở công việc tìm kiếm con chim cu huê bình. Nước Anamta gần đây hoa tự do đã nở bét (như đã thấy trong

ngày cách mạng 1-11 vừa qua) bởi vậy việc các ông MTNDTTHB và các thầy Ân Quang « chống Mỹ cứu nước » cũng chẳng có gì lạ cả. Chỉ có một điều lạ là bọn Vem gần đây cũng phao pháo kích ra rít và khủng bố ra trò, giết hại cả trăm mạng thường dân... mà cóc thấy mống nào lên án hành động tàn ác, hành động gây trở ngại cho việc tìm cu cá. Phải chăng các đảng trên nghĩ rằng dân Nam Ngu vì theo « đế quốc và ngụy » nên chết là đáng cái đời ?

Làm lỗi

Theo một nguồn tin có tí tình thâm quyền, thì gần đây nhiều đảng trường nhiệm sở ngoại giao cứ nằng nặc đòi ông Ngoại Voi Trắng mua đứt những cơ sở tại ngoại quốc. Các ông này viện lẽ rằng một cái tòa Đại Sứ tại ngoại quốc chính là « bộ mặt của quốc gia Anamta ». Bởi vậy cơ sở ngoại giao không nên đi thuê, vì làm thế mất cả thể thống quốc gia. Dân ngoại quốc sẽ cho là dân Anamta nghèo đói, rách rưới và họ sẽ khinh cho và khi họ đã khinh thì khó... ngoại giao lắm.

Bọn C.O rất hoan hô tinh thần đánh bóng thể diện quốc gia của các đảng trường nhiệm sở ngoại giao trên. Ông Ngoại Ngó Ngần nên yêu cầu Nhà Nước cho mua đứt những cơ sở tại ngoại quốc. Việc mua bán trên sẽ giúp cho các đảng trường nhiệm sở ngoại giao tại ngoại quốc có vốn tiền lớn bỏ túi (như một số ông đã được). Một khi cơ sở không phải thuê mượn. Các đảng trường nhiệm sở lại có tiền ăn tiêu vung vít thì người ngoại quốc chém chết cũng phải thán phục Anamta vô cùng.

Dân ngu trong nước dù có khổ như con chó, cũng chẳng ai biết đến mà chê cười. Chứ mấy ông Đại Sứ mà ít ăn chơi vung vít, thì ngoại quốc nó phải bịt mũi mà cười. Vậy Nhà Nước nên giao đứt việc mua bán cơ sở cho các ông trường nhiệm sở ngoại giao tại ngoại quốc, để các ông ấy kiếm tí bạc bỏ túi tiêu xài. Hay cứ coi khoản hao hụt tổn kém đó như tổn kém cho việc « tuyên truyền » làm lợi cho quốc gia.

Đấu lý

Bồ Tát Via Hề Anh Hợp, người vừa... trở về từ cõi chết, mới đây « lè » đến tòa soạn C.O cho bọn C.O biết anh sẽ tổ chức một cuộc đấu lý về đề tài « Dân Anamta có nên lấy lá đa dân vào môn bọn chính khứa Mèo nham nhờ không ? » Theo dự tính của Bồ Tát Via Hề Anh Hợp, thì cuộc đấu lý trên sẽ được hãng truyền hình PBS (cũng lại PBS) trực tiếp truyền hình khắp nước Mèo. Tham dự cuộc đấu lý này sẽ là nghị sĩ Đỗ Quang Giai (người ví Nixon ngang với vua Lê Lợi và hím Ngô Bá Thành, chủ tịch phong trào đòi quyền sống Phụ Nữ (người có thành tích hội thảo chống hiệp dâm và chống Mỹ cứu nước kịch liệt)...

Được hỏi về lý do thúc đẩy Bồ Tát... xuống đường, tổ chức cuộc đấu lý trên, Anh Hợp đã trả lời đại khái rằng để trả đũa tương xứng lại hành động vô giáo dục của hai tên trí thức Mèo Kenneth Young Richard Falk.

Có tin tức gì mới lạ về cuộc đấu lý trên, tuần tới C.O sẽ loan trên mục này.

Xin can ông Đạo... dụ !

Ông ta vẫn thường tự xưng là Đạo diễn, nhưng tất cả tình hoa điện ảnh của ông đã được bài tiết ra trong cuốn phim « Lục vân tiên », một cuốn phim mà Sở Vệ Sinh Đô Thành cũng phải chê không dám lãnh. Tuy nhiên, nhờ cuốn phim đó ông đã dụ được người đẹp Thu Trang, cho nên giới điện ảnh đều công nhận ông là một nhà Đạo dụ có tài hơn là đạo diễn.

Sau vụ xi căng đàn đó, ông Đạo dụ biệt tích giang hồ cả chục năm, cho tới năm ngoái đây người ta lại thấy ông dụ được mấy em cháu như Ánh Minh, Mai Khanh, Ngọc Xuân, Xuân Trang đưa lên Đà Lạt để quay một cuốn phim nhan đề là « cuốn phim không bao giờ chiếu » !

Đến cái mức đó, tưởng ông ta cũng nên « rửa tay gói đạo » là vừa rồi, ai ngờ mới đây ông đạo lại xuất hiện trên tivi, và còn viết báo nữa, để ti toe làm « thầy đời » về điện ảnh. Thôi cho xin đi bỏ đạo dụ ! Bỏ nói thì hay lắm, nhưng việc bỏ làm thì xin lỗi... không nghĩ được ! Nếu quả thực bỏ có lo lắng cho tiền đồ xi la ma Giao Chi, thì chỉ cần bỏ xe ra, đi chỗ

BA DANH cầm tròng

khác chơi, thế là được việc nhất. Còn nếu bỏ cứ xía vào là nền điện ảnh lại đơ đậy, bao nhiêu con gái con lư bị cha mẹ cấm đi đóng phim, các hãng kiếm không ra nữ tài tử sẽ xập tiệm hết sao ?

Bà Lệ Đại thương ông « Mất Trinh »

Ông ta làm đến chức Chủ Tịch Nhà Đèn và luôn luôn tự nhận là « Còn Trinh ». Nhưng Nhà Nước nghi ông ta « Mất Trinh » nên mới giao cho Thập Bát vị Bao Công khám nghiệm. Khám kỹ lắm, khám tới 50 tiếng đồng hồ liền mới tìm ra những chỗ rách của « xứ nữ mặc ».

Ông Chủ Tịch Nhà Đèn cái không nỡ phải nỡ một tay thợ cái đến cái dùm rằng ông vườn « còn trinh », tay thợ cái đó là bà Lệ Đại (bởi vì bà ta có thói quen ừa lẹ y như ông Lệ Đán vậy). Lần này cũng như nhiều lần trước, bà Lệ Đại lại nhờ nước mắt rưng rưng lên trên cái sự « trinh tiết » của ông Chủ Tịch Nhà Đèn.

Tuy nhiên những dòng lệ thấm sâu của bà Đại không làm lay chuyển nổi ý chí sắt đá của 18 vị Bao Công mặt sắt đen xi, nên rốt cuộc, ông Chủ tịch vẫn bị xác nhận là « mất trinh » bầy phều. Trong đó có mấy phều nặng nhất là :

- Đi khách với Tín Nghĩa Ngân Hàng.
- Đi đêm với các nhà thầu giấy đồng
- Đi hoang với nhóm Jean Hứa Xiêu
- Bỏ lẹ với nhà cung cấp dầu Diesel.

Con đại thì cái mang, ông Chủ Tịch bị « mất trinh » làm Nhà Nước tổn kém bạc tí. Lẽ ra bà Lệ Đại phải thương ba cái thằng dân đen è cõ ra đóng thuế cho mấy bố đó đóp mới phải chứ sao lại khóc vì một sự tình nguyện « mất trinh » của ông Chủ Tịch ?

Nhưng thôi bây giờ thì xong rồi thế nào ông ta cũng được vác chiếu ra tòa, và có lẽ ông cũng sắp đổi tên thành « Nguyễn hoài Trinh » cho nó hợp tình hợp cảnh !

Nhờ tí

Sau gần hai niên ngừng dội bom lên đầu cáo vেম ở ngoài Bắc, mới đây nước Cờ Huế lại ào ào đưa phân lực sang thăm Bắc và Đàng. Cuộc « thăm viếng » bất thần và bất ngờ này, có lẽ để « đáp lễ » một phi cơ Mèo bị bắn hạ ở gần Vinh trong ngày 13-11 vừa qua.

Cũng với thời gian này, hòa hội ở Bar Rít cũ rả rích rờng rả chả ra cái mống đóc gì. Đấu lý với nhau thì cứ đấu, giải pháp thì đầu nhau đưa ra cứ đụng đầu nhau chan chất. Rút cục đánh nhau vẫn đánh xí mệ.

Nói về lý và già mồm, mẹ kiếp ở trên cái thể giới này đêch ai bằng. Chính vì nhờ mùa mếp xào ngon dài bền, với mưu đồ chính trị giờ chót, nên bọn Vem mới cầm cự « nước bọt » đến ngày hôm nay.

Trong khi đó, các thầy Ân Quang đã dấy này lên rằng : « Mèo muốn kéo dài chiến tranh, và đề nghị ngũ đềm chỉ là giả bộ nhân đạo », rồi thầy Huyền Quang cũng phụ họa oa oa : Hòa bình lại thêm trực trực. Bên cạnh đó mấy trụ và mấy Hím trong cái mặt trận NDTTHB đã kích Mèo thậm tệ và quyết liệt đòi Mèo « rút » về nước cứ y như rút đẽ như giải rút vậy.

Theo bọn C.O. đòi hỏi và đá kích như thế, (dù chỉ bằng nước bọt) đêch công bằng chút nào cả.

Mới đây, vেম nó vác cái đầu cha nó « ăn » vào những khu lao động đông đúc, khiến bao nhiêu người phải « tức trời » mớ về quê. Lúc này thì lại đêch thấy anh chị Mặt Trận với... Mặt đồ gì cả.

Bọn C.O. khuyển máy đấng, cũng như mấy Hím nếu có lưng lẳng đứng giữa thì phải đứng giữa hẳn. đưng có ngaiêng bên này hoặc lệch bên kia. Hành động thiên lệch chính là hành động nhõ lông con chim cu Huê Bình đó. Nhờ các đảng tí ạ !

Quản lý : HOANG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỆM

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 15đ. Một tháng 60đ. Một năm 720 đ